

Kreeta Käkilehto

”JOS MULLA EI OO MUUTA...”

Tutkimus isostoimintaan sitoutumisesta Kuusamon seurakunnassa

Opinnäytetyö

CENTRIA-AMMATTIKORKEAKOULU

Yhteisöpedagogi (AMK), kirkon nuorisotyö

Toukokuu 2020

TIIVISTELMÄ OPINNÄYTETYÖSTÄ

Centria-ammattikorkeakoulu	Aika Toukokuu 2020	Tekijä Kreetta Käkilehto
Koulutusohjelma Yhteisöpedagogi (AMK), kirkon nuorisotyö		
Työn nimi "JOS MULLA EI OO MUUTA..." Tutkimus isostoimintaan sitoutumisesta Kuusamon seurakunnassa.		
Työn ohjaaja TM Emilia Teerikangas		Sivumäärä 70+3
Työelämäohjaaja Vs. nuorisotyönohjaaja Kaisa Määttä, Kuusamon seurakunta		
<p>Tässä tutkimuslähtöisessä opinnäytetyössä selvitettiin vuonna 2018 isokoulutuksen aloittaneiden nuorten sitoutumista Kuusamon seurakunnan isostoimintaan. Tutkimuksen tarkoituksena oli saada selville nuorten motivaation syyt ja sitoutumiseen vaikuttavat tekijät. Tutkimuksessa kerättiin myös tietoa nuorten kokemasta seurakuntayhteydestä ja heidän kokemuksiaan kahdesta isokoulutusvuodesta. Tämän opinnäytetyön lähtökohtana toimi nykymaailman haaste ihmisten sitoutumisessa.</p> <p>Opinnäytetyön teoriaosiossa käsiteltiin yleisesti sitoutumista ja motivaatiota sekä niiden suhdetta toisiinsa, isosen taitoja ja tehtäviä, seurakuntayhteyttä sekä isostoimintaa ja sen historiaa. Teoriaosassa käsiteltiin myös ryhmätoimintaa, sen merkitystä nuorelle sekä Kuusamon seurakunnan nuorisotyötä ja isostoimintaa.</p> <p>Tutkimustuloksista selvisi, että tutkittavat nuoret kokivat olevansa sitoutuneita Kuusamon seurakunnan isostoimintaan. Tulokset kertoivat myös, että nuoret osallistuvat seurakunnan toimintaan priorisoiden muiden menojen ohella. Lisäksi selvisi, että isostoiminta tukee monilta osin nuoren kasvua, kehitystä ja seurakuntayhteyttä.</p>		

Asiasanat isonen, isokoulutus, isostoiminta, koronavirus, motivaatio, nuori, ryhmätoiminta, seurakunta, seurakuntayhteys, sitoutuminen, vapaaehtoinen, vapaaehtoistyö

ABSTRACT

Centria University of Applied Sciences	Date May 2020	Author Kreeta Käkilehto
Degree programme Bachelor of Humanities, Community Educator		
Name of thesis "IF I DON'T HAVE ANYTHING ELSE" A survey of the commitment of young confirmed volunteering in the parish of Kuusamo.		
Instructor ThM Emilia Teerikangas		Pages 70+3
Supervisor The substitute leader of youthwork Kaisa Määttä, The parish of Kuusamo		
<p>In this research-based thesis studied how young confirmed volunteers who started volunteering in 2018, were committed to volunteering in the parish of Kuusamo. The purpose of this thesis was to find out the reason for their motivation and commitment. The study also collected information about young confirmed volunteers' connection to the parish and their experiences of the training. The starting point of this thesis was the challenge of engaging people in the modern world.</p> <p>The theory part of this thesis discusses commitment and motivation and how they are connected to each other. The theory part of this thesis also introduces the skills and the work of the young confirmed volunteers, parish connection and the history of young confirmed volunteering. Group activity and its meaning for youngsters are also discussed in the theory part. Youthwork and volunteering in the parish of Kuusamo are also presented.</p> <p>The research result shows how young confirmed volunteers are committed in volunteering to the parish of Kuusamo. The study also showed that youngsters participate in parish activities while having other activities. The study also clarified that acting as a young confirmed volunteer supports the growth, development and parish connection of the young in many ways.</p>		

Key words

commitment, coronavirus, group activity, motivation, parish, parish connection, training of young confirmed volunteers, voluntary work, volunteer, young, young confirmed volunteering, young confirmed volunteers

KÄSITTEIDEN MÄÄRITTELY

COVID-19 eli koronavirus on maailman laajuinen pandemia, joka on aiheuttanut maailmaan uudenlaisen kriisin vuonna 2020. Tämän virus aiheuttaa hengitystieinfektioita, jotka voivat johtaa myös kuolemaan. Tämän takia sosiaalisia kontakteja tulee välttää ja esimerkiksi Suomessa koulut ja kaikki yli 10 hengen tapaamiset on peruttu ainakin toukokuun loppuun asti vuonna 2020. (World Health Organization 2020; Terveystieteiden tutkimuskeskus 2020.)

Isoskoulutus (Isko) on koulutus, jonka suorittamalla pääsee toimimaan isosena seurakunnassa. Isoskoulutuksessa harjoitellaan isosille tärkeitä tehtäviä ja taitoja. (Suomen ev.lut. kirkko 2019.)

Isostoiminta on isosille järjestettävää toimintaa, jonka yksi osa on isoskoulutus. Isostoiminta mahdollistaa isosia kokoavia ja osallistavia aktiviteetteja sekä nuoren kasvua ja kehitystä (Isoja ihmeitä 2016, 8).

Käylä on Kuusamon seurakunnan leirikeskus, joka jouduttiin väliaikaisesti poistamaan käytöstä syksyllä 2019 (Määttä 2019).

Motiivi on syy sille, miksi jotain toimintaa tehdään. Motiivit voivat olla esimerkiksi palkkioita, tarpeita tai haluja, jotka joko tiedostetaan tai ei tiedosteta. (Laine & Vilkkonen-Riihelä 2013, 65-66.)

Nuori tarkoittaa tässä opinnäytetyössä vuonna 2018 isoskoulutuksen aloittanutta nuorta, joka osallistuu tähän tutkimukseen.

Raamis tarkoittaa rippikoulun aikana tehtävää raamattutyöskentelyä, jolloin rippikoululaiset työskentelevät pienryhmissä ja tutustuvat Raamattuun (Kairavuo & Kanala 2013, 3).

Seurakuntayhteys tarkoittaa tunnetta ja kokemusta yhteenkuuluvuudesta omassa kotiseurakunnassa tai laajemmin kaikkien kristittyjen yhteyttä Kristuksen kirkkoon (Suuri Ihme 2017, 50).

Sitoutuminen tarkoittaa tässä opinnäytetyössä sitä, että nuori toimii aktiivisesti, luotettavasti ja vapaaehtoisesti.

Tyttis on alakouluikäisten tyttöjen iltapäiväkerho, jossa isokset toimivat työntekijöiden apuna (Kuusamon seurakunta 2020).

TIIVISTELMÄ
ABSTRACT
KÄSITTEIDEN MÄÄRITTELY
SISÄLLYS

1 JOHDANTO.....	5
2 MOTIVAATIO JA SITOUTUMINEN	8
2.1 Motivaatio.....	8
2.2 Sitoutuminen ja sen merkitys.....	11
2.3 Motivaation ja sitoutumisen suhde	13
3 ISOSTOIMINTA.....	15
3.1 Isokoulutuksesta isostoimintaan	15
3.2 Isosen taidot ja tehtävät	17
3.3 Vapaaehtoistoiminta.....	18
3.4 Isonen ja seurakuntayhteys.....	19
4 RYHMÄTOIMINTA	21
4.1 Ryhmän kehitysvaiheet	21
4.2 Ryhmän merkitys nuorelle.....	23
5 KUUSAMON SEURAKUNTA.....	24
5.1 Kuusamon seurakunnan nuorisotyö	24
5.2 Isostoiminta Kuusamon seurakunnassa	25
6 TUTKIMUSONGELMA JA TUTKIMUSKYSYMYKSET.....	27
6.1 Tutkimusmenetelmät	28
6.2 Analysointimenetelmät.....	30
6.3 Luotettavuus ja eettisyys	31
7 TUTKIMUSAINEISTON ESITTELY	33
7.1 Ensimmäinen kysely	33
7.2 Toinen kysely.....	38
7.3 Kolmas kysely.....	46
8 TUTKIMUSTULOKSET.....	53
8.1 Yleiset huomiot.....	53
8.2 Mikä nuoria motivoi isostoimintaan?	56
8.3 Mikä vaikuttaa nuoren sitoutumiseen?	58
8.4 Miten nuori kokee isokoulutuksien erot ja niiden välisen ajanjakson?	59
8.5 Millainen seurakuntayhteys nuorelle on muovautunut isokoulutuksen aikana?	60

9 JOHTOPÄÄTÖKSET	61
-------------------------------	-----------

10 POHDINTA	63
--------------------------	-----------

LÄHTEET.....	67
---------------------	-----------

LIITTEET

TAULUKOT

TAULUKKO 1. Sitoutumisen komponentit ja vaikutukset.....	12
TAULUKKO 2. Avoimet vastaukset motivaatioon pysyä mukana isoskoulutuksessa.....	34
TAULUKKO 3. Koulutuksen ja toiminnan hyvät piirteet.....	35
TAULUKKO 4. Kokemus omasta aktiivisuudestaan seurakunnan toiminnassa.....	36
TAULUKKO 5. Avoimia vastauksia mukana pysymiseen isoskoulutuksessa.....	39
TAULUKKO 6. Miten tärkeänä pidät näitä seurakunnan ominaisuuksia?.....	44
TAULUKKO 7. Avoimia vastauksia odotuksiin toiselta isoskoulutusvuodelta.....	45
TAULUKKO 8. Toisen isoskoulutusvuoden aktiivisuus.....	48

KUVIOT

KUVIO 1. Maslow'n tarvehierarkia.....	10
KUVIO 2. Mikä motivoi pysymään mukana isoskoulutuksessa?.....	34
KUVIO 3. Kokemus seurakuntayhteydestä.....	37
KUVIO 4. Mikä on saanut sinut pysymään mukana isoskoulutuksessa?.....	39
KUVIO 5. Osallistumispäätökseen vaikuttavat tekijät.....	40
KUVIO 6. Mitä odotat toiselta isoskoulutusvuodelta?.....	45

1 JOHDANTO

Sitoutuminen on yksi nykymaailman suurista haasteista. Siihen liittyviä ongelmia kohdataan niin työpaikoilla, parisuhteissa kuin vapaaehtoiskentälläkin. Ilmiö on koko maan laajuinen – jopa globaali. Tämä aihe on myös seurakunnissa ajankohtainen, sillä monet niistä kamppailevat isosten sitoutumisen ja motivaation kanssa. Olen itse toiminut isosena viitisen vuotta Kuusamon seurakunnassa vuodesta 2014 lähtien ja jo alussa huomasin suurta vaihtelevuutta isosten sitoutumisessa ja aktiivisuudessa. Silloin minusta tuntui pahalta, kun kaverini peruivat tulonsa vain hetkeä ennen tapahtumaa ilman, että heillä mitään järkevää syytä. Minusta tuntui pahalta, että suunnitelmia jouduttiin muokkaamaan uusiksi sen takia, ettei joku viitsinytkään tulla paikalle. Jälkeen päin ajattelen tämän johtuvan siitä, että minun haaveenani oli lähteä opiskelemaan nuorisotyöntekijäksi.

Vuosien aikana sitoutumisenongelma vain kasvoi ja huolestuminen alkoi näkyä seurakunnan työntekijöissä. Osallistujamäärät vähenivät vuosi vuodelta erityisesti poikien osalta. Rippikoulun päättäneitä nuoria oli vaikea saada mukaan isoskoulutukseen, vaikka rippileireillä isoskoulutuksesta kiinnostuneita löytyikin. Loppujen lopulta isoskoulutukseen osallistuvien nuorten määrä ei ollutkaan suurin ongelma, vaan se, ettei nuoria saatu paikalle – edes silloin kun he lupasivat tulla. Viime hetken perumiset alkoivat olla enemmän sääntö kuin poikkeus. Tämä rasitti ja rasittaa edelleen nuorisotyöntekijöitä. Tiedän, ettei Kuusamon seurakunta ole tämän tilanteen kanssa yksin. Idea tutkimuslähtöiseen opinnäytetyöhöni syntyi näistä ajatuksista. Ja minä uskon, että monet meistä haluavat vastauksia.

Kuusamon seurakunta päätyi hankkeistamaan opinnäytetyöni. Toteutin tapauskohtaisen tutkimustyön vuonna 2018 aloittaneille ensimmäisen vuoden isosille. Tämä ryhmä isosia valikoitui tutkittavaksi ryhmäksi sen takia, että he olivat tutkimuksen alussa ensimmäisen vuoden isosia. Tämä mahdollisti heidän koko isoskoulutusmatkansa tutkimisen. Isoskoulutuksen

aloitti melkein neljännes enemmän edellisvuoteen verrattuna, jonka takia halusin ryhtyä tutkimaan motivaatiota. Puhun näistä tutkimukseen valikoituneista isosista tässä opinnäytetyössä yleisesti nuorina. Vuonna 2018 aloittaneiden isoskoulutusryhmässä oli mukana 19 nuorta, joista 17 osallistui tutkimukseen. Kuitenkaan kaikkia isosia ei saatu tavoitettua jokaiseen kyselyyn määrätyn aikataulun sisällä, jolloin vastaajien määrät vaihtelevat hieman eri kyselyissä. Osa nuorista myös valitettavasti lopetti isostoimintansa näiden kahden isoskoulutusvuoden aikana, eikä heitä sen jälkeen enää tutkittu.

Opinnäytetyössäni tutkin näiden nuorten sitoutumista ja suhtautumistaan isostoimintaan sekä isoskoulutukseen. Tavoitteena oli selvittää, mikä motivoi nuoria ja mikä saa heidät sitoutumaan seurakunnan järjestämään vapaaehtoiseen toimintaan. Perehdyin myös siihen, miten nuoret kokevat seurakuntayhteyden omassa kotiseurakunnassaan. Olisi mielenkiintoista tietää, kokevatko nuoret olevansa vapaaehtoisia seurakuntalaisia vai kenties erillinen nuorten ryhmä löyhällä seurakuntayhteydellä. Näistä ajatuksista muotoutui neljä tutkimuskysymystä: Mikä motivoi nuoria osallistumaan isostoimintaan?

Mikä saa heidät sitoutumaan?

Miten nuoret kokevat isoskoulutusjaksojen välisen ajan ja niiden erot?

Mikä on nuorten kokemus omasta seurakuntayhteydestä?

Tulevassa teoriaosassa käsittelen eri näkökulmista sitoutumista ja motivaatiota sekä niiden suhdetta toisiinsa. Perehdymme myös isostoimintaan ja sen historiaa sekä ryhmätoiminnan kehitykseen ja sen merkitykseen nuorelle. Lisäksi tutustutaan myös Kuusamon seurakunnan nuorisotyöhön ja isostoimintaan. Tarkoitukseni oli koota tietoa yhteen monista eri lähteistä ja täten luoda kattava kuva opinnäytetyöni teoriaosuuteen ja tutkimustulosten analysointiin. Tulosten analysoinnissa vertailen tutkimustuloksia aikaisempiin samankaltaisiin tutkimuksiin, joita ovat tehneet muun muassa Jouko Porkka, Kati Niemelä ja Harry Anttila. Jouko Porkkan uusin tutkimus (2019) julkaistiin kesken opinnäytetyöprosessini. Täten minulla on myös aivan tuoreita tutkimustuloksia omieni lisäksi.

Opinnäytetyöni oli pitkä prosessi, joka ideoinnin jälkeen alkoi varsinaisesti kesällä 2019, kun toteutin ensimmäisen kyselyn nuorille. Syksyllä 2019 aloitin teoriapohjan kirjoittamisen sekä kesän aikana saatujen tulosten käsittelyn. Joulukuussa 2019 toteutin toisen kyselyn nuorille ja esitin opinnäytetyöni välivaiheen opinnäytetyöseminaarissa. Talven aikana teoriapohja alkoi valmistua. Huhtikuussa 2020 toteutin viimeisen kyselyn, jonka jälkeen jäljelle jäi tulosten analysointi ja teoriaosuuden viimeistely. Valmiin työn esitin seminaarissa toukokuussa 2020. Koin, että on tärkeää antaa paljon aikaa koko prosessille, sillä se mahdollistaa pitkän tutkimuksen toteuttamisen juuri näille nuorille. En myöskään halunnut kuormittaa itseäni liikaa, sillä työstin opinnäytetyötäni aktiivisesti lähiopetuksen aikana. Pitkä tutkimusaika mahdollisti rauhallisen tahdin myös teoriapohjan kirjoittamiseen ja tulosten analysointiin.

2 MOTIVAATIO JA SITOUTUMINEN

Motivaatiota ja sitoutumista on välillä vaikea erottaa toisistaan, vaikka ne ovatkin eri asioita. On hankalaa löytää raja sille, milloin kyseessä on motivaatio ja milloin sitoutuminen. Motivaatio on paljon tutkittu aihe ja siitä on monia erilaisia teorioita ja käsityksiä. Sitoutumista on tutkittu todella paljon työpaikka- ja organisaatiositoutumisen kannalta, joten voin soveltaa sitä hyvin omassa teoriaosuudessani. Aluksi kuitenkin perehdytään siihen, mitä motivaatio ja sitoutuminen ovat. Perehdymme käsitteisiin ja perustietoihin, joita on hyvä tietää tätä opinnäytetyötä lukiessa. Myöhemmin myös keskitymme siihen, mikä on motivaation ja sitoutumisen suhde toisiinsa.

2.1 Motivaatio

Ihminen tarvitsee motivaatiota tehdäkseen asioita. Motivaatio (engl. motivation) on psyykinen tila, jolloin ohjaudumme ja toimimme saavuttaaksemme tavoitteet. Motivaatio on jotain, joka saa meidät nousemaan sängystä ylös. Ihmisellä täytyy olla jokin motiivi ruvetakseen toimimaan. Motiiveilla tarkoitetaan kiinnostusta johonkin asiaan ja ne voivat olla joko ulkoisia tai sisäisiä. Motiiveilla voidaan myös tarkoittaa palkkioita, tarpeita, haluja tai viettejä, mutta myös rangaistuksen pelkoa. Motiivit eivät ole aina tiedostettuja, vaan ne voivat olla myös tiedostamattomia. Usein käy niin, että monet eri motiivit johtavat motivaatioon. (Laine & Vilkkoriihelä 2013, 64-81, 107; Rasila & Pitkonen 2010, 5-6, 36; Lehtinen, Kuusinen & Vauras 2007, 177-179.) On olemassa monenlaisia teorioita ja käsityksiä motivaatioon liittyen. Seuraavaksi kuitenkin esittelen kaksi hyvin yleistä mallia, jotka ovat mielestäni oleellisia ja varteen otettavia tässä tutkimustyössä.

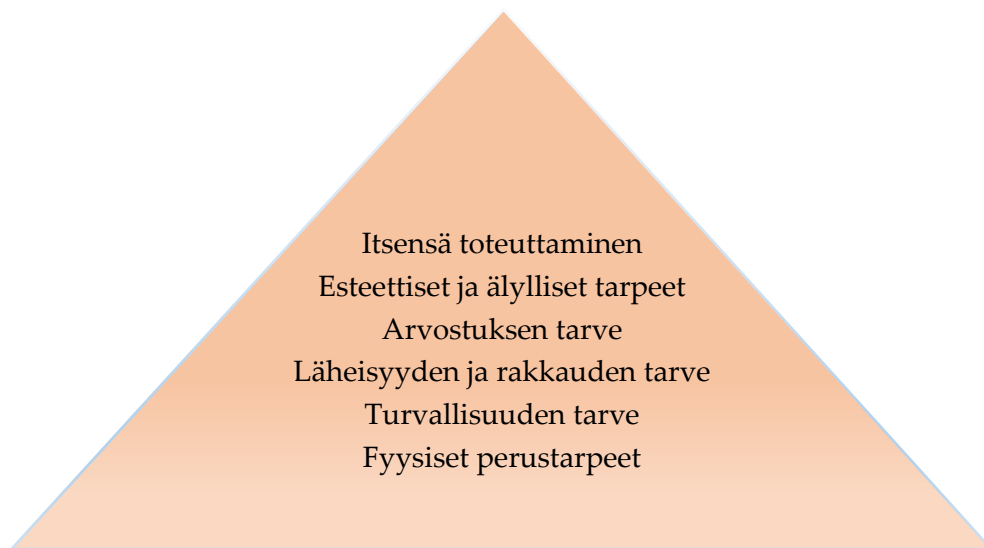
Ensimmäinen niistä on käsitys motiiveista. Motiivit jaetaan ulkoisiin ja sisäisiin motivaatioihin. Sisäinen motivaatio perustuu henkilön sisäisiin toiveisiin sekä kiinnostuksen kohteisiin.

Tällöin ei odoteta ulkoista palkintoa, kuten rahaa tai muita etuja. Sisäisen motivaation toteuttamiseen tarvitaan rohkeutta toteuttaa omia sisäisiä unelmia, tavoitteita ja toiveita. Ulkoisessa motivaatiossa palkinto on taas ainut syy, minkä takia henkilö toimii. Ulkoinen motivaatio tulee nimensä mukaan ulkoa päin. Motiivi voi tulla toiselta henkilöltä, esimerkiksi vanhemmilta tai kavereilta. Ulkoisia motivaation lähteitä ovat myös usein raha tai valta. Voimme toimia ulkoisen motivaation paineen alla silloin, kun pelkäämme tai häpeämme jotakin. Yleensä ihmistä motivoi se, että hän tietää saavuttavansa jotain toiminnan jälkeen. Ulkoinen motivaatio voi kuitenkin kääntyä sisäiseksi motivaatioksi. Motivaation laadulla on merkitystä, sillä sisäisen motivaation sanotaan olevan pitkäkestoisempaa toimintaa, jolloin se myös kestää enemmän vastoinkäymisiä. Itse toimintakin saa aikaan tyydytystä ja iloa, kun toiminta ei pohjaudu ulkoiseen motivaatioon. (Heinonen 2019; Laine & Vilkkö-Riihelä 2013, 74-76; Seppänen 2018, 92-99.)

Motiivit voidaan jakaa myös kolmeen eri alaluokkaan, jotka ovat biologiset, sosiaaliset ja psyykkiset motiivit. Biologisella motivaatiolla tarkoitetaan tarpeita, jotka ylläpitävät elimistömme toimintakykyä. Näitä ovat esimerkiksi nälkä ja unen tarve. Biologisiin tarpeisiin ei tarvitse oppia, sillä ne ovat synnynnäisiä. Sosiaaliset motiivit liittyvät luonnollisesti ihmissuhteisiin. Sosiaalisilla motiiveilla tarkoitetaan esimerkiksi läheisyyden, hyväksytyksi tulemisen ja arvostuksen tarvetta sekä yhteenkuuluvuutta. Psyykkiset motiivit keskittyvät yksilön älylliseen ja tunnepuoleen. (Laine & Vilkkö-Riihelä 2013, 65, 98.) Nuorella on tällöin esimerkiksi tarve toteuttaa itseään. Nämä rajaukset eivät kuitenkaan ole yksiselitteisiä, sillä motiiveina toimii yleensä moni asia yhtä aikaa, eikä näitä niinkään voi lokeroida ulkoisiin tai sisäisiin motiiveihin.

Toinen teoria on Abraham Maslown tarvehierarkia. Tämä hierarkia tunnetaan myös motiivihierarkiana, jonka tarkoituksena on korostaa ihmisten tarpeiden moninaisuutta. Tämän mallin perusteella on kuitenkin hankala tutkia ihmisten käyttäytymistä ja motivaatiota. (Lehtinen ym. 2007, 182; Laine & Vilkkö-Riihelä 2013, 70.) Alla olevan hierarkian mukaan ihmisen motivaatiota voidaan selittää sillä, miten hyvin hänen perustarpeensa on tyydytetty. Perusideana on

se, että kun alkeellisemmat tarpeet on tyydytetty ihmistä alkaa motivoimaan kehittyneemmät tarpeet. Ylempien tasojen tarpeiden tyydyttäminen on vaikeaa, jos alemman tasojen tarpeet eivät ole riittävän tyydyttyneitä. Tässä hierarkiassa on mainittu alhaalta ylöspäin fyysiset perustarpeet, turvallisuuden tarve, läheisyyden ja rakkauden tarve, arvostuksen tarve, esteettiset ja älylliset tarpeet sekä itsensä toteuttamisen tarve. Esimerkiksi kun fyysisistä tarpeista nälkä ja uni on hoidettu, voidaan siirtyä seuraavalle askelmalle ja niin edelleen. (Laine & Vilkkö-Riihelä 2013, 70-71; Rasila & Pitkonen 2010, 36.) (KUVIO 1)

KUVIO 1. Maslown tarvehierarkia. (Mukaillen Laine & Vilkkö-Riihelä 2013, 70-71)

Näiden tietojen valossa voimme keskittyä tutkimaan sitä, mikä nuoria motivoi isostoimintaan. Edellä esitettyjä teorioita voi olla jatkossa vaikea erottaa toisistaan, sillä kyse voi olla yhtä aikaa kaikista näistä. Nuoren motivaatio osallistua toimintaan voi johtua esimerkiksi motiivista kuulua ryhmään ja täten tulla hyväksytyksi. Tällöin voidaan puhua motivaation laadusta sekä perustarpeiden tyydyttämisestä. On kuitenkin hyvä huomata, että motivaatiota on vaikea tutkia, sillä motivaatio vaihtelee huomattavasti yksilö- ja tilannekohtaisesti (Heinonen 2019). Esimerkkinä tästä voi olla nuori, joka lukee seurakunnan isosryhmän tärkeitä ja kiireellisiä Whatsapp -viestejä, muttei vaivaudu vastaamaan niihin. Samaan aikaan hän voi kuitenkin käyttää puhelinta koko päivän esimerkiksi jutellen kavereilleen tai selaten muita sosiaalista mediaa. Huomaamme, että motivaatio on täysin tilanneriippuvaista.

2.2 Sitoutuminen ja sen merkitys

Sitoutuminen (engl. commitment) voidaan määritellä monella eri tavalla, eikä sitä voida tehdä yksiselitteisesti. Sillä voidaan tarkoittaa esimerkiksi psykologista sidettä, jonka tausta ja luonne vaihtelevat. Yleensä sitoutumista tapahtuu silloin, kun henkilö hyväksyy organisaation arvot, asenteet sekä tavoitteet. Sitoutumista on havaittavissa silloin, kun henkilö on valmis ottamaan vastuuta ja suoriutumaan tehtävistä niin, että siitä hyötyvät molemmat osapuolet. Sitoutumisella siis tarkoitetaan yleisesti henkilön positiivista asennetta sitoutua johonkin toimintaan tai asiaan. Sitoutumista myös verrataan rakkauspohjaiseen tunteeseen. Kumpaankaan näistä ei voi ketään pakottaa, sillä molemmat perustuvat vapaaehtoisuuteen. (Leiviskä 2011, 120-121; Keskinen 2007, 26; Kauppinen 2002, 27.) Tässä opinnäytetyössä tarkoitan sitoutumisella sitä, että nuoret ovat aktiivisia, saapuvat paikalle, pitävät lupauksensa ja ottavat vastuuta. En kuitenkaan koe, että sitoutuminen olisi pelkästään aktiivista osallistumista, vaan sen täytyy juontaa juurensa myös pyyteettömästä halusta olla mukana. Sitoutumisen voisikin määritellä niin, että sitoutuminen on sitä, kun nuori toimii aktiivisesti, luotettavasti ja mikä tärkeintä – vapaaehtoisesti.

Löysin Leiviskän teorian, jossa puhutaan työntekijän sitoutumisesta organisaatioon. Tämä on mielestäni käyttökelpoinen tutkiessani nuorten sitoutumista seurakuntaan, joten sovelsin sitä tähän. On olemassa kolme eri osaa, johon sitoutuminen voidaan jakaa. Nämä osat ovat tunneperäinen sitoutuminen, jatkuvuussitoutuminen ja normatiivinen sitoutuminen (Leiviskä 2011, 120-121). Lyhyesti selitettynä tunneperäisesti sitoutunut nuori haluaa kuulua kyseiseen seurakuntaan puhtaasti omasta halustaan, vaikka se veisikin hänen elämästään enemmän aikaa. Jatkuvuussitoutunut nuori taas kokee, että seurakunnasta lähteminen aiheuttaa vain huonoja puolia, eikä nuori halua menettää esimerkiksi isospalkkiota. Normatiivisesti sitoutunut nuori kokee velvollisuudekseen olla mukana seurakunnan toiminnassa. Tämä velvollisuuden tunne voi johtua esimerkiksi siitä, että seurakunta on auttanut nuorta vaikeina aikoina, jolloin hän haluaa laittaa hyvän kiertämään. (TAULUKKO 1.)

TAULUKKO 1. Sitoutumisen komponentit ja vaikutukset (mukaillen Leiviskä 2011, 120-121.)

Sitoutumisen osat	Tunneperäinen sitoutuminen	Jatkuvuusperäinen sitoutuminen	Normatiivinen sitoutuminen
Perusajatus	Tunteeseen perustuva halu kuulua seurakuntaan ja usko sen toimintatapoihin ja päämääriin.	Henkilö ei halua menettää etuja.	Moraalis-eettiset syyt, velvollisuuden tunto seurakuntaa kohtaan.
Ajattelutapa	”Oma halu”	”Pakko”	”Velvollisuus”
Käyttäytymismalli	Nuoret motivoituvat antamaan enemmän seurakunnan hyväksi. Vähentää poissaoloja sekä parantaa suorituksen laatua.	Nuoret eivät anna seurakunnalle enempää kuin pakolliseksi koetut asiat.	Nuoret haluavat antaa panoksensa seurakunnan hyväksi. Suhde seurakuntaan ja muihin ihmisiin voi jäädä heikommaksi.

Tunneperäinen sitoutuminen voimistuu, kun nuori saa osallistua ja tunnustaa seurakunnan arvoja. Nuorelle on myös erittäin tärkeää rakentaa omaa identiteettiään suhteessa seurakuntaan. Jatkuvuussitoutunut nuori antaa seurakunnalle vain sen, mikä on pakollista. Pidemmän päälle tämä voi johtaa esimerkiksi ei-toivottuun käyttäytymiseen. Normatiivisesti sitoutunut nuori kokee velvollisuudekseen osallistua toimintaan, mutta hänellä ei ole samanlaista innostuneisuutta ja mukanaoloa kuin tunneperäisesti sitoutuneella. Suhde seurakuntaan ja muihin ihmisiin jää todennäköisesti heikommaksi normatiivisesti sitoutuneella nuorella. Voidaan siis todeta, että normatiivinen sitoutuminen ja jatkuvuussitoutuminen kumpuavat velvollisuuden tunteesta tai muusta ulkoisesta motivaatiosta. Tunneperäisessä sitoutumisessa on kyse sisäisestä motivaatiosta. (TAULUKKO 1)

On tutkittu, että sitoutumisella on edellytyksensä laadukkaampaan suoritukseen. Motivaation myötä ilmenee sitoutumista. Vahvan sitoutumisen piirissä oma-aloitteisuus ja täysillä panostaminen korostuvat entisestään. (Keskinen 2007, 25.) Tämä sama pätee myös mihin tahansa

muuhun – yleensä sitoutuminen näkyy asiaan panostuksella. Mutta onko tämä näin yksinkertaista?

2.3 Motivaation ja sitoutumisen suhde

Motivaatiota ja sitoutumista on tutkittu hyvin paljon, mutta on olemassa vain harvoja tutkimuksia, joissa näitä teorioita olisi yhdistelty keskenään. Löysin kuitenkin yhden teorian, jonka ovat kehittäneet John Meyer, Thomas Becker ja Christian Vandenberghe. Tämän teorian mukaan sitoutumisesta ja motivaatiosta löytyy paljon yhteneväisyyksiä. Motivaatio- ja sitoutumisteoriat ovat kehittyneet tarpeesta ymmärtää, ennustaa ja hieman jopa vaikuttaa ihmisten käytökseen. Edellä mainitut teoriat eroavat siinä, kun motivaatioteoriassa halutaan selittää suoriutumiskykyä ja sitoutumisen teorioissa keskitytään pysyvyyteen ilmiönä. Molemmat käsitteet tunnetaan energiana antavana voimana, mutta motivaatiossa puhutaan yhden sijaan monesta voimasta. Tämän takia motivaatiota pidetään laajempänä käsitteenä, jolloin sitoutumista kuvataan yhtenä motivaatioprosessin osana. (Meyer, Becker & Vandenberghe 2004, 991-995.)

On selvää, että motivaatiolla ja sitoutumisella on jonkinlainen suhde toisiinsa. Tämä suhde ei kuitenkaan ole yksiselitteinen, sillä kyseessä on monien eri tekijöiden summa. Yhtä aikaa täytyy tarkastella sekä motivaation että sitoutumisen laatua sekä motiiveja. Jos nuori on motivoitunut osallistumaan seurakunnan toimintaan, mutta hän ei olekaan valmis sitoutumaan. Kyseessä voi olla tilanne, jossa puhutaan ulkoisesta motivaatiosta ja sitoutuminen voi olla jatkuvuusperäistä. Toisessa tilanteessa nuori on sitoutunut seurakunnan toimintaan, mutta hänellä ei ole motivaatiota toimia sen mukaisesti. Tällöin voidaan puhua normatiivisesta sitoutumisesta ja ehkäpä siitä, etteivät tarvehierarkian alemmat tarpeet ole tyydytettyjä. Voidaan tietenkin puhua myös kolmannesta tilanteesta, jolloin nuori on sisäisesti motivoitunut ja kokee tunteperäistä sitoutumista seurakuntaan. Tämä tilanne on hedelmällisin ja johtaa todennäköisesti pitkäkestoiseen sitoutumiseen. Tilanteet ovat uniikkeja eivätkä todellakaan yksinkertaisia.

Joku nuorista voi olla mukana vain sen takia, koska hänen kaverinsakin on – tällöin puhutaan sosiaalisesta motiivista. On vaikea tietää ulkoapäin, millaisesta tilanteesta on kysymys.

Voidaan todeta, että motivaatio ja sitoutuminen muodostavat yhdessä aikamoisen palapelin. On huomattu, että esimerkiksi sosiaaliset suhteet luovat pysyvyyttä ja motivaatiota (Rasila & Pitkonen 2010, 30). Seurakunta voi omalla toiminnallaan vain tukea nuoren sitoutumista ja motivaatiota, sillä ketään ei voi pakottaa sitoutumaan tai motivoitumaan. On kuitenkin itsessään selvää, että omalla motivaatiolla on vaikutusta myös toisten motivaatioon (Rasila & Pitkonen 2010, 44). Lisäksi on hyvä muistaa, että kaikkien motivaation taso vaihtelee eri tilanteissa (Rasila & Pitkonen 2010, 41). Tällaisessa tilanteessa on tärkeää se, ettei nuorta menetetä tällaisen tilanteen sattuessa, vaan hänet saataisiin pidettyä mukana seurakunnan toiminnassa.

3 ISOSTOIMINTA

Lyhyesti tiivistettynä isostoiminnan tavoitteena on vahvistaa nuoren uskoa Jumalaan ja varustaa häntä elämään kristittynä (Isoja ihmeitä 2016, 9). Isostoimintaa pidetään kirkkomme menestystuotteena sekä tärkeänä vapaaehtoistyön muotona. Se on kasvanut rippikoulun jälkeisen nuorisotyön kattavimmaksi muodoksi. Isostoiminnan taustalla on onnistunut rippikoulutyö, jonka myötä nuoret ovat innostuneet ryhtymään isoseksi. (Porkka 2009, 311-314.) Isosen merkitys nähdään tärkeäksi rippikoulutyössä, sillä he ovat saman ikäisiä rippikoululaisten kanssa, jolloin he ymmärtävät nuorten elämää paljon paremmin. Täten rippikoululaisten tartuntapinta rippikouluopetukseen voi olla aivan toisenlainen, kun kyseessä on lähes oman ikäinen nuori esimerkkinä kristitystä. Tämä mahdollistaa rippikoulussa tapahtuvan vertaisoppimisen. (Suomen ev.lut. kirkko 2019; Isoja ihmeitä 2016, 6-9; Poisou & Rissanen 1998, 193-254.) Parhaimmassa tapauksessa isoset antavat rippikoulussa nuorille haaveen toimia itsekin isosena.

Isosia ei kuitenkaan aina ole ollut, joten on hyvä kurkata isostoiminnan historiaan sekä siihen, millaisia tehtäviä isosilla on tänä päivänä. Perehdymme myös vapaaehtoistoimintaan, sillä isostoiminta perustuu vapaaehtoisuuteen ja usein toimitaan ilman minkäänlaista korvausta. Keskitymme myös nuorten seurakuntayhteyteen, sillä isostoiminnan tavoitteena on myös tukea nuoren seurakuntayhteyden vahvistumista.

3.1 Isoskoulutuksesta isostoimintaan

Isoskoulutuksella on pitkät perinteet. Teologiset juuret ylettyvät jo alkukirkolliseen kummikäytäntöön, jolloin kasteelle tulleet aikuiset saivat itselleen tukihenkilön, eräänlaisen isosisaren. Tukihenkilön tehtävänä oli johdatella kastettua seurakuntaan ja sen uskon salaisuuksiin. Erityisesti tarve isosiin syntyi sen jälkeen, kun rippikouluja alettiin järjestämään leirimuotoisena. Vielä tuolloin ei kuitenkaan toiminut isosia, vaan isosiskoja ja -veljiä. Vuonna

1947 Irja Kilpeläinen johti ensimmäistä tyttöleiriä, jolloin työntekijöiden apuna toimi isosis-koja. Pian vakiintui käytäntö, että isosiskot ja -veljet olivat iältään edellisvuoden rippikoulu-laisia tai pari vuotta vanhempia seurakuntanuoria. Työnkuvakin tarkentui pikkuhiljaa: pien-ryhmänjohtajan tehtävänä oli pitää kuria, tehdä erilaisia käytännön työtehtäviä ja valmistella iltaohjelmia ja oppitunteja. Isosisaren määritelmä kulki käsikädessä ryhmänjohtajan kanssa. Vasta vuonna 1966 Kirkon Nuorisotyön Keskuksen toimikunta julkaisi ensimmäisen isoskou-lutusmateriaalin, jonka myötä vuosina 1967-1976 koulutettiin yli 6000 rippikoulun ryhmänjoh-tajaa. Kuitenkaan vielä 1960-luvun lopulla läheskään kaikissa seurakunnissa ei ollut isosia. (Jääskeläinen 1980, 119-120; Suuri Ihme 2017, 54; Poisou & Rissanen 1998, 223.)

Vuonna 1958 piispainkokouksessa on ensimmäinen maininta isosista. (Poisou & Rissanen 1998, 223). Vuoden 1974 rippikoulusuunnitelmassa (RKS) [RKS 1974] alettiin puhua ryhmän-ohjaajista, sillä tällöin koko ryhmänjohtajakäytäntö yhtenäistyi koko maahan (Porkka 2004, 9). Tärkeimpänä tehtävänä oli edelleen rippikoulun pienryhmien johtaminen sekä vapaa-ajan ja iltaohjelmien toteutuminen ja suunnittelu. Vuonna 1996 isoskoulutuksessa oli mukana lähes 25000 nuorta, mutta tarkkaa tietoa määrästä ei ole. (Poisou & Rissanen 1998, 222.)

Vielä vuoteen 2001 mennessä isosen työnkuva ei ollut paljon muuttunut. Isoskoulutus ja muu siihen liittyvä toiminta on nykypäivänä keskeinen osa seurakunnan rippikoulun jälkeistä nuo-risotyötä. Isoskoulutus on laajentunut myös muuhun seurakuntatyöhön kuten esimerkiksi kerhonohjaajiin. Täten isokset ovat mukana monessa muussakin rippikoulutyön lisäksi. Isostoi-minnan ensimmäinen valtakunnallinen linjaus tehtiin vuonna 2004, jolloin toimintaa katsottiin lähinnä rippikoulun näkökulmasta. Vasta tämän jälkeen isostoiminta käsitteenä on alkanut yleistyä. Nykyään isostoiminta-käsitettä katsotaan enemmän nuoren ja vapaaehtoisuuden nä-kökulmasta, sillä isostoiminta on paljon enemmänkin kuin isoskoulutusta ja rippikoulussa isosena toimimista. Vuonna 2016 isostoimintaan laskettiin osallistuvan n. 23 000 nuorta. Tilas-tollisesti laskettuna noin 25% rippikoulun käyneistä jatkavat isoskoulutuksessa. (Suomen ev.lut. kirkko 2019; Isoja ihmeitä 2016, 6, 11; RKS 2001.)

Isoskoulutuksella on tänä päivänä hyvin erilaisia toteutustapoja Suomen eri seurakunnissa. Seurakunnat saattavat toteuttaa isoskoulutuksen esimerkiksi iltakoulumallina, moduulimallina, lyhyinä intensiivikursseina tai pelkissä nuorten illoissa. Usein näitä malleja kuitenkin yhdistellään. Tavallisin toteutusmalli on iltakoulu, jolloin isosia koulutetaan tavallisimmin keran viikossa. Nykyään koko isoskoulutuksen laajuus vaihtelee huomattavasti eri seurakunnissa – lyhimmillään koulutus on noin kahden tunnin mittainen ja pisimmillään 150 tuntia. Keskimääräinen laajuus on kuitenkin n. 50 tuntia. Yleensä isoseksi pääsee ensimmäisen isoskoulutusvuoden jälkeen, mutta tässäkin käytännössä on eroja seurakuntien välillä. Osissa seurakunnissa järjestetään myös jatkokoulutuksia vanhemmille isosille, jolloin kouluttaminen ei lopu ensimmäiseen vuoteen. Koulutuksessa on tärkeää se, ettei nuorten kanssa vietettävä aika ole pelkästään opettajakeskeistä. (Isoja ihmeitä 2016, 42-43.) Isosena toimiminen ei ole pelkkää teoriaa, joten on tärkeää, että oppiminen tapahtuu yhdessä tehdessä.

3.2 Isosen taidot ja tehtävät

Isosen työnkuva koostuu erilaisista tehtävistä, jotka ovat tarkentuneet ja muuttuneet vuosien varrella. Isoskoulutuksen tärkeimpiä tavoitteita ovat koulutettavien hengellinen kasvu, valmiuksien kehittyminen ja rooliin valmistaminen. Isoskoulutuksen aikana nuori kokee hengellistä kasvua itsessään, mutta koulutus on myös siirtymäriitti rippikoululaisesta isosryhmän jäseneksi. (Porkka 2005, 94; Isoja ihmeitä 2016, 6-9.)

Nykypäivänä isokset saavat osallistua rippikoulun suunnitteluun noin joka toisessa seurakunnassa. Hajanaisuus johtuu siitä, että seuraavan kesän isosia ei olla osissa seurakunnissa vielä valittu siinä vaiheessa vuotta, kun tulevan kesän rippikoulua suunnitellaan. On tavallista, että isokset saavat päättää heitä koskevista asioista, kuten iltaohjelmasta ja vapaa-ajan toiminnan suunnittelusta. Vastuu ei kuitenkaan pääty tähän, vaan isosia käytetään myös usein tukena työntekijöille esimerkiksi huonejärjestysten ja raamisten eli raamatturyhmien suunnittelussa

sekä yhä useammin myös apuna opetuksessa. Osissa seurakunnissa myös hartauksien suunnittelu ja toteutus ovat isosten vastuulla. Yhdessä rippikouluryhmän kanssa isokset hoitavat myös päivittäisiä askareita, kuten saunan lämmitystä, iltapalan laittamista ja leirialueen puh-
taanapitoa. (Porkka 2004, 67; Porkka 2005, 90; Poisou & Rissanen 1998, 222; Kairavuo & Kanala 2013, 3.)

Näiden muodollisten tehtävien lisäksi isosilla on myös muita vastuita, kuten yleinen tunnelman luonti, toisten innostaminen, juttelu- ja pelikaverina toimiminen, esiintyminen ja esimerkiksi oleminen esimerkiksi sääntöjä noudattamalla. Kuusamon seurakunnassa käytetään mottoa, jonka mukaan isosen tärkein työaika on leiriläisten vapaa-aika. Toinen osuva tunnusmerkki isosen toimintaan on Päivi Sivosen käyttämä lause, jonka mukaan isosen on onnistunut tehtävässään silloin, kun leirin vapaa-ajalla hänen ympärillään on enemmän leiriläisiä kuin isosia. (Sivonen 2019; Kaisa Määttä 2020; Porkka 2004, 64; Isoja ihmeitä 2016, 45.)

Isosen työn katsotaan päättyvän konfirmaation konfirmaatiojuhliin. Konfirmaatiossa isosilla on erilaisia tehtäviä, kuten kolehdin kantaminen, erilaisten tekstien ja rukouksien lukeminen sekä konfirmaatiolaulun esittäminen. Olisi kuitenkin tärkeää, että kristityn nuoren esimerkki jatkuisi vielä rippikoulun päätyttyäkin. (Porkka 2004, 67.) Monissa seurakunnissa isokset käyvät myös kiertämässä konfirmaatiojuhlia yhdessä leirin työntekijöiden kanssa, jolloin he onnittelevat nuoria ripille pääsystä esimerkiksi laulamalla laulun nuoren seurakunnan punaisesta veisukirjasta.

3.3 Vapaaehtoistoiminta

Isostoiminta on seurakunnan organisoimaa omaehtoista ja yleishyödyllistä toimintaa. Jotkut seurakunnat maksavat isosille palkkion, joka voi olla esimerkiksi tietty summa rahaa tai jokin esine. Vuonna 2015 julkaistun kirkon vapaaehtoistoiminnan Jokainen on osallinen -linjauksen mukaan ”kirkon vapaaehtoistoiminnan tehtävänä on kutsua ihmisiä osallisuuteen rakkauden

ja vastuun yhteisössä ja tarjota jokaiselle mahdollisuus antaa aikaansa ja osaamistaan yhteiseen käyttöön.” Vapaaehtoisuus on auttamistyötä, jolla on monia ilmenemismuotoja. Se voi olla yhdessä toimimista, auttamista, diakonista tukemista tai vakavaa vapaa-ajan harrastamista. Vuonna 2012 toteutetun tutkimuksen mukaan enemmän kuin joka kolmas 15-29 -vuotiaasta toimi vapaaehtoisena. (Isoja ihmeitä 2016, 56, 60.)

Isosia ei kuitenkaan usein mielletä seurakunnan vapaaehtoisiksi samalla tavalla kuin esimerkiksi lähetyshahvilassa kahvia keittäviä naisia tai messuavustajana toimivaa keski-ikäistä miestä. Tähän syyksi katsotaan usein erilaiset laajat käsitykset vapaaehtoisen käsitteestä. (Isoja ihmeitä 2016.) Tässä vaiheessa on hyvä kertoa, etten minäkään nuorempana mieltänyt itseäni seurakunnan vapaaehtoiseksi, vaan halusin kantaa ennemmin isosen nimeä.

3.4 Isonen ja seurakuntayhteys

Seurakuntayhteydellä tarkoitetaan tunnetta ja kokemusta yhteenkuuluvuudesta omaan kotiseurakuntaan. Seurakuntayhteys ei ole pelkästään sitä, että nuori on aktiivisesti mukana seurakunnan tarjoamassa toiminnassa. Rippikoulu ja sen jälkeiset vuodet ovat tärkeitä nuoren seurakuntayhteyden ylläpitämiseksi. Olisi tärkeää saada aikaan jonkinlainen jatkumo, jolla mahdollistettaisiin nuoren yhteys seurakuntaan. Jokaisella nuorella on oma henkilökohtainen kokemuksensa siitä, kuinka läheiseksi ovat seurakuntaelämänsä kokeneet ennen rippikoulua. Osana isostoiminnan tavoitetta olisi löytää nuorelle oma tapa elää osana seurakuntaa. Myöhemmin nuoren olisi tärkeää huomata, että seurakuntayhteydellä kotiseurakuntaan tarkoitetaan myös yhteyttä koko Suomen evankelis-luterilaiseen kirkkoon. (Suuri Ihme 2017, 50.)

Kun nuori ymmärtää kuuluvansa yhteen koko Kristuksen kirkkoon, hänen voi olla helppo hakeutua myös muiden seurakuntien toimintaan. Monet nuoret muuttavat peruskoulun jälkeen uudelle paikkakunnalle, jolloin uutta seurakuntayhteyttä ei välttämättä haeta, vaan pysytään jotenkin mukana vanhan kotiseurakunnan toiminnassa. (Suuri Ihme 2017, 50.) Nuorten

olisi kuitenkin tärkeä hakeutua myös uuden kotiseurakunnan piiriin, sillä sieltä varmasti löytyy uusia sosiaalisia kontakteja ja tapoja olla mukana. Tämä helpottaisi myös sopeutumista uuteen kotikaupunkiin.

4 RYHMÄTOIMINTA

Isonen toimii harvoin yksin, joten jokainen isonen kaipaa ryhmätyöskentelytaitoja. Yleensä isoskoulutettavista muotoutuu koulutuksen aikana myös hyvin tiivis ryhmä, joten on hyvä perehtyä ryhmän kehitysvaiheisiin ja siihen, miten ryhmä vaikuttaa kasvavaan nuoreen.

4.1 Ryhmän kehitysvaiheet

Ryhmän toiminnassa on huomattavissa erilaisia kehitysvaiheita. Bruce Tuckman on luonut mallin, jonka mukaan ryhmän kehitys vaatii seuraavat vaiheet: ryhmän muodostusvaihe (forming), kuohuntavaihe (storming), yhdenmukaisuusvaihe (norming) ja hyvin toimiva ryhmä (performing). Usein ryhmän toiminnassa on myös viides vaihe, lopetus (adjourning). (Tuckman & Jensen 1977, 420-425.)

Ryhmän muodostusvaiheessa vuorovaikutussuhteissa näkyy testausta ja riippuvuutta. Jäsenet hakevat toisiltaan hyväksyntää, rajoja sekä riippuvuussuhteita. Muodostusvaiheessa tutustellaan ryhmän normeihin ja nostetaan asioita esille varovaisesti. Tässä vaiheessa ryhmän jäsenet ovat yleensä varovaisia itseilmaisultaan. Kuitenkin pikkuhiljaa ryhmä aletaan kokea turvalliseksi ja hyväksi. (Tuckman & Jensen 1977, 420-425; Niemistö 2012, 160-161.)

Kuohuntavaiheessa on normaalia kokea erilaisia konflikteja ja vastakkainasetteluja ryhmän kesken. Yksilöt pyrkivät nostamaan omaa mielipidettään esille, vaikka se olisikin voimakkaasti vastoin ryhmän yleistä kantaa. Tässä vaiheessa on myös normaalia olla eri mieltä ryhmän ohjaajan kanssa. Pettymysten ja muiden negatiivisten tunteiden nostaminen pinnalle on myös paljon yleisempää, kun ryhmä on muodostunut tiiviimmäksi. Ryhmän yhteishenki ei enää tunnukaan niin hyvältä, eivätkä kaikki tulekaan toimeen toistensa kanssa niin kuin alussa. (Tuckman & Jensen 1977, 420-425; Niemistö 2012, 161.)

Yhdenmukaisuusvaiheessa erimielisyyksistä aletaan päästä yli. Vuorovaikutussuhteet ovat kehittyneet siihen pisteeseen, että konfliktit kestetään ja omien mielipiteiden tuominen onnistuu avoimessa ilmapiirissä. Ryhmän yhteenkuuluvuuden tunne on kehittynyt. Ryhmän jäsenet hyväksyvät toistensa ominaispiirteitä ja haluavat tehdä ryhmästä toimivan. Tämän seurauksena ryhmän ilmapiiri tuntuu kevyemmältä ja vapaammalta, sillä jäsenet yrittävät yhdessä säilyttää harmonian ja välttää konflikteja. Tähän pyritään muun muassa luomalla yhteisiä tavoitteita ja sääntöjä. (Tuckman & Jensen 1977, 420-425; Nieminen 2012, 161; Laine & Vilkkö-Riihelä 2008, 118.)

Näiden kolmen kehitysvaiheen jälkeen ryhmästä on tullut kokonaisuus. Tällöin on muodostunut hyvin toimiva ryhmä. Ryhmän jäsenten välisestä vuorovaikutuksesta on tullut ongelmanratkaisun väline. Jäsenet ovat löytäneet oman paikkansa ja roolinsa ryhmässä ja kantavat koko ryhmästä yhdessä vastuuta. Ryhmän suorituskyky on lisääntynyt. Ryhmän työskentelytavat perustuvat rakentaviin ehdotuksiin ja terveeseen vuorovaikutukseen. (Tuckman & Jensen 1977, 420-425; Nieminen 2012, 161; Laine & Vilkkö-Riihelä 2008, 118.)

Ryhmän lopetusvaiheessa ryhmän toiminta loppuu, mikä usein tarkoittaa ryhmän jäsenten hyvästelyä. Tässä vaiheessa koetaan usein voimakkaita tunteita, kuten surua ja haikeutta. (Tuckman & Jensen 1977, 420-425.) Tämä vaihe ei kuitenkaan tarkoita sitä, että ryhmän jäsenet eivät enää ikinä tapaisi toisiaan. Ryhmän toiminnan pituus ja sitoutuminen saattavat hyvinkin johtaa tilanteeseen, jolloin ryhmän jäsenten yhteistoiminta jatkuu, vaikka ryhmän toiminta onkin loppunut.

Jokainen ryhmä kehittyy omalla tavallaan, eikä tarkkaa ryhmän vaihetta voida välttämättä missään vaiheessa määritellä. Ryhmän kehitysvaiheet riippuvat myös hyvin paljon ryhmän luonteesta ja tarkoituksesta. (Niemistö 2012, 162-165.) Erityisesti isostoiminnassa ryhmä voi elää koko ajan muutoksessa, jos nuoret lopettavat isoskoulutusta pitkin vuotta.

4.2 Ryhmän merkitys nuorelle

Nuoret ovat toimineet tiiviinä ryhmänä koko isoskoulutusajan, mutta mikä merkitys ryhmällä on kasvavaan nuoreen? Isossa ryhmässä jokainen nuori kokee eri tavalla ryhmän merkityksen itselleen. Ryhmällä on kuitenkin jonkinlainen merkitys jokaiselle nuorelle. Jos ryhmästä on muodostunut tiivis yhteisö, sen merkitys on todennäköisesti entistä suurempia. Isoskoulutuksen yksi iso tiivis ryhmä on totta kai jakautunut moniin pienempiin ryhmiin, ystäväporukoihin. Tämä on ihan luonnollista, sillä ihmisillä on synnynnäinen taipumus muodostaa ryhmiä samanhenkisten ihmisten kanssa ja täten kokea yhteenkuuluvuutta ja hyväksyntää (Laine & Vilkkö-Riihelä 2013, 101). Tätä yhteenkuuluvuutta ja hyväksyntää voidaan kokea niin isossa isoskoulutusryhmässä kuin pienemmissä ryhmissäkin. Lisäksi nuoren osallistumisen ja mukana pysymisen kannalta on oleellista, että nuori kokee olonsa turvalliseksi ja tervetulleeksi koko ryhmän sisällä. Täten esimerkiksi syrjäytyminen ja yksinäytyminen voivat vähentyä.

Ryhmällä ja ystävyysuhteilla on suora yhteys nuoren psykososiaaliseen eli psyykkiseen ja sosiaaliseen kehitykseen. Näillä tarkoitetaan esimerkiksi nuoren persoonallisuuden ja identiteetin kehitystä. Lisäksi ryhmän luoma sosiaalinen verkosto kehittää nuoren itsetuntemusta, itsetuntoa ja omaa henkistä hyvinvointia. Nuoren kokemus hyväksynnästä tukee hänen kehitystään ja taas vastaavasti negatiiviset kokemukset ovat riskitekijöitä kehitykselle. Ryhmässä toimiessaan nuori oppii esimerkiksi yhteistyötaitoja, jotka ovat tärkeitä myös tulevaisuuden kannalta. Myös sosiaaliset taidot kehittyvät, kuten kuunteleminen, empatiakyky, ymmärtämisen taito ja toisen hyväksyminen. (Nuorten mielenterveystalo 2020; MLL 2017; Laine 2005, 159, 174-175, 206.)

5 KUUSAMON SEURAKUNTA

Kuusamon seurakunta on yli kolmesataa vuotta vanha seurakunta, johon kuuluu tällä hetkellä lähes 14 000 jäsentä. Se kuuluu Oulun hiippakuntaan ja Koillismaan rovastikuntaan. Kuusamon seurakunta työllistää tällä hetkellä n. 40 työntekijää, joista kolme on nuorisotyöntekijöitä. Seurakunnan järjestämän rippikoulun käy vuosittain n. 110-140 nuorta. Kuusamon seurakunnassa ensimmäisen vuoden isoskoulutuksen aloitti 19 nuorta vuonna 2018. Vuonna 2019 vastaava luku oli 18. (Kuusamon seurakunta 2019a; Määttä 2020.)

5.1 Kuusamon seurakunnan nuorisotyö

Nuorisotyöhön Kuusamon seurakunnassa kuuluu toiminnan tarjoaminen eri-ikäisille lapsille ja nuorille alakouluikäisistä nuoriin aikuisiin. Tällä hetkellä toimintaan kuuluu muun muassa erilaisten retkien, leirien ja Peli-iltojen järjestäminen. Nuorisotyöntekijät järjestävät myös päivänavauksia ja kouluvierailuja koulupäivien aikana. Yhteistyössä Kuusamon kaupungin nuorisopalveluiden ja neuvolan kanssa ylläpidetään By the Way -chattia, jossa voi anonyymisti jutella nuorisotyön ammattilaisten tai terveydenhoitajan kanssa. Lisäksi seurakunta järjestää monenlaista yhteistyötä Koillismaan rovastikunnan muiden seurakuntien kanssa. Nuorisotyön tarjoamassa toiminnassa on myös mahdollisuus osallistua nuorten vapaaehtoisryhmään, jonka tavoitteena on auttaa ja tuoda iloa esimerkiksi yksinäisille ja vanhuksille. Osa edellä mainitusta toiminnasta on tällä hetkellä muutosvaiheessa vähäisen osallistujamäärän vuoksi. (Harjumaa 2020; Kuusamon seurakunta 2019b.) Kuusamon seurakunta järjestää toimintaa kaikille nuorille, mutta usein toimintaan osallistuvat lähinnä isoset ja seuraavan kesän rippikoululaiset.

Tällä hetkellä Kuusamon seurakunnan nuorisotyön tilanne on haastava, sillä varsinaiset nuorisotyön tilat ovat tällä hetkellä väistötiloissa. Tämä tarkoittaa sitä, että nuorilla ei tällä hetkellä

ole niin sanottua omaa paikkaa kokoontua, vaan nuorisotyössä järjestettävät tapahtumat järjestetään seurakuntatalon yhteisissä tiloissa. Lisäksi syksyllä 2019 Kuusamon seurakunnan leirikeskus jouduttiin poistamaan väliaikaisesti käytöstä ja tulevat leirit järjestetään muissa vuokratuissa leirikeskuksissa. (Määttä 2019.)

5.2 Isostoiminta Kuusamon seurakunnassa

Kuusamon seurakunnassa isostoimintaan kuuluu erilaiset retket ja leirit sekä kerhot ja messujen ja muiden tapahtumien erilaiset avustustehtävät. Nuoret osallistuvat erityisesti pääsiäisen ja joulun ajan tapahtumiin sekä pyhäinpäivän hartaudessa erilaisiin avustustehtäviin, kuten ristisaattoon ja lukutehtäviin. (Harjumaa 2020.) Yksi suuri osa isostoimintaa on tietenkin isoskoulutus. Isoskoulutuksen myötä nuoret saavat valmiudet toimia isosena esimerkiksi rippileireillä. Kuusamon seurakunnassa isosille maksetaan palkkio. Palkkion summa määräytyy sen mukaan, monennettako vuotta nuori toimii isosena. (Kuusamon seurakunta 2019c.)

Isoskoulutus Kuusamon seurakunnassa kestää kaksi vuotta, vaikka leirille yleensä pääseekin jo ensimmäisen isoskoulutusvuoden jälkeen. Ensimmäisenä vuonna perehdytään siihen, mitä isoskoulutuksella tarkoitetaan sekä sitä, millainen on isonen. Tietenkin isoskoulutuksessa käydään läpi isosen perustaitoja ja tehtäviä sekä Raamatun tuntemusta. Isoskoulutuksessa perehdytään myös isosen oikeuksiin ja velvollisuuksiin. Koulutuksessa harjoitellaan esimerkiksi leikkien ja raamiksien ohjaamista ja hartauksien pitämistä. Ensimmäinen isoskoulutus tukee myös nuoren omaa henkilökohtaista kasvua ja identiteetin vahvistumista. Tällä hetkellä ensimmäisen vuoden isoskoulutus järjestetään leirimuotoisena. (Harjumaa 2020; Määttä 2019; Suuri Ihme 2017, 54.)

Toisen vuoden isoskoulutuksen sisältö rakennetaan osittain isoskoulutettavien toiveiden mukaan. Isoskoulutuksessa käsitellään Raamattua sekä Nuorten ihmissuhdetaitojenkurssiin

(Nuisku) perustuvia harjoituksia tunteista ja kuuntelemisesta. Koulutukseen liittyy myös olennaisena osana musiikki, raamiksien ohjaaminen sekä hartaudet. Kauden 2019-2020 aikana toisen vuoden isoskoulutuksessa kokeillaan uutta mallia, jossa isoskoulutus tarjotaan lukion ja ammattiopiston kurssitarjottimella, jolloin koulutukseen on mahdollista osallistua koulupäivän aikana. Tapaamisia on pääsääntöisesti kaksi kertaa viikossa. Toisen vuoden isoskoulutus sisältää myös yhden koulutusleirin, jonka aikana käsitellään kriisin kohtaamista, esiintymistä sekä messussa avustamista. Tämä leiri jäi kuitenkin toteutumatta vallitsevan koronavirus-tilanteen vuoksi. (Harjumaa 2020; Määttä 2019.)

Tällä hetkellä toisen vuoden isoskoulutuksen jälkeen nuorille ei ole kovin runsaasti omaa toimintaa tarjolla, sillä ikäluokan aktiivisuus vaihtelee paljon. Vanhemmat isokset voivat kuitenkin toimia apuohjaajina isoskoulutuksessa. Kolmannen ja sitä vanhempien vuosien isosien toivottaisiin osallistuvan nuorten vapaaehtoisryhmään sekä muuhun toimintaan, jota nuorisotyö järjestää. (Harjumaa 2020.)

6 TUTKIMUSONGELMA JA TUTKIMUSKYSYMYKSET

Tämän opinnäytetyön tutkimusongelmaksi rajautui isostoimintaan sitoutuminen Kuusamon seurakunnassa. Tavoitteena oli selvittää, mikä motivoi nuoria ja mikä vaikuttaa nuorten sitoutumiseen isostoimintaan sekä yleisesti seurakuntaan. Tutkittaviksi aiheiksi rajautui myös nuorten kokema seurakuntayhteys sekä kokemus isoskoulutuksen eroista ensimmäisenä ja toisena vuotena, sillä näillä oletettiin olevan merkitystä nuorten motivaatioon. Näillä perusteilla tutkimuskysymyksiksi muotoutuivat:

1. Mikä nuoria motivoi isostoimintaan?
2. Mitkä asiat vaikuttavat nuorten sitoutumiseen?
3. Miten nuoret kokevat isoskoulutuksien erot ja niiden välisen ajanjakson?
4. Millainen seurakuntayhteys nuorille on muovautunut isoskoulutuksen aikana?

Ensimmäisen tutkimuskysymyksen tavoitteena oli selvittää, mikä motivoi nuoria isostoimintaan. Tarkoituksena oli perehtyä siihen, mikä saa nuoret lähtemään mukaan isoskoulutukseen ja mikä ylläpitää heidän motivaatiotaan vielä toisena isoskoulutusvuotena. Tavoitteena oli yrittää selvittää, mitkä voisivat olla niitä ratkaisevia tekijöitä, joilla isostoimintaan saataisiin mukaan lisää nuoria.

Toisella tutkimuskysymyksellä pyrittiin selvittämään sitä, mikä vaikuttaa nuorten sitoutumiseen. Tavoitteena oli selvittää, miten nuori kokee oman sitoutumisensa isostoimintaan ja miten sitä voitaisiin mahdollisesti lisätä. Kiinnostava kohde oli myös se, mikä nuorten sitoutumista heikentää. Kahden ensimmäisen tutkimuskysymyksen pohjalta voitaisiin miettiä, miten nuorten halukkuutta ja osallistumista seurakunnan toimintaan voitaisiin mahdollisesti lisätä tulevina vuosina.

Kolmannella tutkimuskysymyksellä kartoitettiin sitä, miten nuoret kokevat ensimmäisen ja toisen isokoulutusvuoden erot sekä niiden välisen ajanjakson. Nämä koulutukset ovat intensiivisyydeltään varsin erilaiset. Ensimmäisenä vuonna isokoulutus on hyvinkin aktiivista ja pitkäkestoista, kun taas toisena vuonna isokoulutus keskittyy vain muutamaa kuukauteen vuodessa. Toisena isokoulutusvuotena nuorten tulisi hakeutua enemmän omaehtoisesti mukaan toimintaan tai muuten aktiivisuus seurakunnan toiminnassa vähenee huomattavasti ensimmäisestä vuodesta.

Neljännän tutkimuskysymyksen tarkoitus oli tutkia sitä, millainen nuorten seurakuntayhteys on ollut ennen koulutusta ja onko se kehittynyt isokoulutusjaksojen myötä johonkin suuntaan. Isokoulutuksen tavoitteena on kuitenkin tukea myös nuorten seurakuntayhteyden vahvistumista. Tutkimuksessa pyritään myös selvittämään nuorten oma kokemus omasta vapaaehtoisuudesta ja siitä, kokevatko he kuuluvansa samaan ryhmään muiden seurakunnan vapaaehtoisten kanssa.

6.1 Tutkimusmenetelmät

Opinnäytetyössäni toteutin tapaus- eli case-tutkimuksen vuonna 2018 aloittaneelle 19 nuorelle, joista 17 osallistui tutkimukseen. Toteutin kolme eri kyselyä tutkittavalle ryhmälle laadullisena eli kvalitatiivisena tutkimuksena. Laadullisen tutkimuksen tarkoituksena on analysoida vastausten laatua niiden määrän sijasta ja täten tutkia yksittäistä ilmiötä. Tämä sopi tarkoitukseeni paremmin kuin hyvin, sillä 17 nuoren tutkittavaryhmä ei ole kovin suuri. Case-tutkimuksessa on oleellista, että tutkitaan ilmiötä, joka tapahtuu tässä hetkessä. Tiedonkeruumenetelminä käytin case-tutkimuksen aineistoon toimivia kyselyitä. Kyselyt soveltuvat myös laadulliseen tutkimukseen hyvin, sillä tarkoituksena on selvittää, mitä nuori ajattelee ja miksi hän toimii niin kuin toimii. (Kananen 2008, 24-32, 84-85; Kananen 2013, 54; Tuomi & Sarajärvi 2018, 84.) Koen, että näiden tutkimusmuotojen pohjalta tutkitusta ilmiöstä voidaan saada rikas ja selittävä kuvaus.

Toteutin kaikki kyselyt internetissä ja käytin niissä pohjana Webropol-ohjelmaa. Päädyin verkkokyselyihin siksi, että asun tällä hetkellä eri paikkakunnalla kuin tutkittava ryhmä, jolloin tutkimuksen tekeminen ja toteutus ei ole sidonnainen aikaan tai paikkaan. Nuorilla ei ollut myöskään kiirettä toteuttaa tutkimusta samalla sekunnilla, vaan heille annettiin pari päivää aikaa vastausten antamiseen. Verkkokyselyiden hyvä puoli on myös se, että ne on helppo räätälöidä sopivanlaisiksi nuoria varten. Lisäksi niiden tallentaminen, raportointi ja tulosten analysointi on helppoa.

Ensimmäinen kysely toteutettiin kesällä 2019. Tämä kysely lähetettiin 17 nuorelle, joista 15 vastasi siihen. Tämän kyselyn tarkoituksena oli selvittää, mikä on saanut nuoren sitoutumaan isoskoulutukseen sekä muuhun toimintaan. Kysyin myös nuoren kokemusta seurakuntayhteydestä sekä heidän omasta aktiivisuudestaan koulutuksen aikana. Keskityimme myös siihen, mitä hyvää koulutuksessa on ollut ja mitä nuori siitä on itselleen saanut. Kysyin myös kehitettäviä kohteita isoskoulutuksessa ja -toiminnassa.

Toinen kysely toteutettiin joulukuussa 2019. Tämä kysely lähetettiin 16 nuorelle, sillä yksi kyselyyn vastanneista lopetti isostoimintansa, eikä häntä enää sen jälkeen tutkittu. Kaikki 16 nuorta vastasivat kyselyyn. Tämä kysely oli edellistä lyhyempi, niin sanottu väliaikakatsaus siitä, oliko nuoren motivaatio ja kokemus sitoutumisesta muuttunut, kun uusi isoskoulutus vuosi oli vasta alkamassa – eikä se ole niin tiivis kuin ensimmäinen koulutusvuosi. Tärkeimpiä aiheita toisessa kyselyssä olivat seurakuntayhteys ja sen kehitys sekä esimerkkinä ja kristittynä nuorena ja isosena toimiminen.

Alun perin viimeisen kyselyn toteutustapana piti olla haastattelu toisen vuoden isoskoulutusleirillä, mutta vallitsevan koronatilanteen vuoksi päädyimme turvalliseen verkkokyselyyn isoskoulutusleirin peruuntuessa. Tämä viimeinen kysely toteutui huhtikuussa 2020. Kysely lähetettiin 13 nuorelle, sillä kolme nuorta lopetti isostoimintansa edellisen kyselyn jälkeen. Vas-

tauslinkkien saajista 11 vastasi sovitun ajan sisällä. Viimeinen kysely syventyi nuorten aikaisempiin vastauksiin sekä kaikkeen siihen, mihin haluttiin vielä vastauksia. Koska toinen isoskoulutusvuosi saatiin pidettyä melkein loppuun asti ennen koronaviruksen leviämistä Suomeen, voimme keskittyä tutkimukseen melkein normaalisti. Tässä kyselyssä perehdymme nuorten kokemukseen isoskoulutusjaksojen eroista, ryhmän tiiviydestä sekä tämän hetkisestä kokemuksesta omaan seurakuntayhteyteen – etenkin näinä poikkeusaikoina.

6.2 Analysointimenetelmät

Käytin opinnäytetyöni analysoinnissa aineistolähtöistä analyysiä, sillä mielestäni se sopi tutkimustarpeisiini ja tulosten tulkintaan parhaiten. Aineistolähtöisen analyysin tarkoituksena on pyrkiä kokoamaan tutkimusaineistosta teoreettinen kokonaisuus. Täten aikaisemmilla havainnoilla ja tiedoilla ei ole mitään merkitystä analyysin toteutumisen kannalta, mutta niitä voidaan kuitenkin vertailla keskenään. Aineistolähtöisen analyysin ongelmakohdaksi koetaan se, pystyykö tutkija itse olemaan ennakkoluuloton ja tekemään päätelmiäni vain aineiston pohjalta. (Tuomi & Sarajärvi 2018, 108-109, 112.) Koen, että pystyin tutkijana suhtautumaan suhteellisen ennakkoluulottomasti ja tulkitsemaan vastauksia täysin aineiston pohjalta, sillä en niinkään tuntenut tutkittavina toimivia nuoria. En myöskään tuonut omia kokemuksiani esille, sillä niillä ei ole mitään merkitystä tähän tutkimukseen. Pyrin löytämään kaikille tulkinnoilleni perustelun. Tämä lisää myös opinnäytetyöni luotettavuutta.

Lisäksi käytin tutkimustuloksia analysoidessani temaattista analysointimenetelmää. Temaattisen analysoinnin tarkoituksena on ensimmäisenä kerätä kiinnostavat asiat yhteen, pelkistää ne mahdollisuuksien mukaan ja järjestää aineisto potentiaalisiin teemoihin. Näiden pohjalta pyritään tekemään analyysi sekä määrittelemään ja ymmärtämään havaittua ilmiötä. Käytin analysointiini myös laadulliselle tutkimukselle yleistä sisällönanalyysiä, joka ei juuri eroa temaattisesta analyysistä. Sisältöanalyysissä edetään pelkistämällä ilmaukset ja jaottelemalla ne

samankaltaisuuksiin ja erilaisuuksiin. Tämän jälkeen pelkistetyt vastaukset ryhmitellään ja yhdistellään muodostamalla mahdollisia alaluokkia. Tämän jälkeen tarkoituksena on pyrkiä ymmärtämään ja muodostamaan kokoava käsitys ilmiöstä. (Braun & Clarke 2006, 93-99; Tuomi & Sarajärvi 122-127, 140-145.) Käytin hyödykseni analysoinnissa myös prosenttijakaumia ja keskiarvoja sellaisissa vastauksissa, joissa niiden käyttäminen oli aiheellista.

6.3 Luotettavuus ja eettisyys

Luotettavuuden arviointiin laadullisessa tutkimuksessa ei ole mitään yksinkertaista ohjetta, vaan perinteet ovat hyvin vaihtelevia. Tutkimusta on tarkoitus arvioida kokonaisuutena, jolloin työlle antaa lisäarvoa muun muassa työn sisäisen johdonmukaisuus, tutkimuksen kohde ja tarkoitus, tutkijan oma sitoutuminen, aineistonkeruumenetelmät, tutkimuksen kesto ja raportointi. Jotta tutkimusta voidaan pitää luotettavana, tutkijan täytyy pystyä perustelemaan aineiston kokoamista, analysointia sekä tuomaan ilmi selkeitä, ymmärrettäviä tuloksia. Tutkimuksen lukijan tulee tietää, miten tutkimus on tehty ja miksi. Laadullisen tutkimuksen luotettavuuden kannalta koetaan myös tärkeäksi se, että tutkimusprosessi on riittävän julkinen, jolloin esimerkiksi kollegat voivat arvioida prosessia. (Tuomi & Sarajärvi 2018, 163-166.)

Opinnäytetyön luotettavuutta voidaan tarkastella esimerkiksi arvioitavuuden, vahvistettavuuden sekä aikaisempien tutkimusten kautta. Arvioitavuudella tarkoitetaan riittävää dokumentaatiota, jolloin ratkaisujen jäljittäminen ja niiden jälleen arviointi on mahdollista. Vahvistettavuudella tarkoitetaan sitä, että tietoa on kerätty eri lähteistä ja eri otannoilla. Tällöin tuloksia vertaillaan. Lisäksi aikaisemmat tutkimukset voivat vahvistaa tutkimustulosten luotettavuutta, jos niiden tulokset ovat samanlaisia. (Kananen 2017, 178-179.) Tämä ei kuitenkaan päde jokaisessa tutkimuksessa, sillä ei voida olettaa, että tutkimustulokset ovat aina samanlaisia. Tutkimusta tehdessä eettisyys ja luotettavuus kulkevat käsikädessä. Eettisyydellä tarkoi-

tetaan myös tutkimuksen laatua. Tutkimuksen etiikkaan kuuluu se, että käytettävät toimintatavat ovat muun muassa vastuullisia, rehellisiä ja tekijänoikeuksia noudattavia (Tutkimuseettinen neuvottelukunta 2012, 6-9).

Luotettavuus ja eettisyys liittyvät myös tutkittaviin nuoriin. Työelämäohjaajani informoi nuoria tutkimuksesta ja piti heidät ajan tasalla, eikä ketään pakotettu osallistumaan tutkimukseen. Ensimmäisessä kyselyssä kysyttiin myös lupaa jatkaa tutkimusta, jos nuori päättää lopettaa isostoiminnan. Tämän takia nuorilta kysyttiin oma nimi, puhelinnumero ja mahdollinen sähköpostiosoite. Henkilötietojen kysyminen perustui myös siihen, että alun perin kolmas kysely oli tarkoitus suorittaa yksilöhaastatteluna, jossa tarkoituksena oli peilata nuorten aikaisempia vastauksia nykyhetkeen. Tämä kuitenkin jäi pois koronaviruksen leviämisen vuoksi. Webropol -ohjelmalla työskenneltäessä kaikki vastaukset kerääntyvät suoraan kysymyksen alle anonyymisti, jolloin kysymysten tulkinta ei ole millään tavalla sidonnainen annettuihin henkilötietoihin. Vastauksia olisi ollut myös mahdollista tutkia yksilökohtaisesti, mutta päätin lähteä analysoimaan tuloksia ilman, että sidon henkilöllisyyksiä tutkimustuloksiin. Loppujen lopulta minä ja työelämäohjaajani olimme ainoita, jotka tiesivät vastaajien henkilöllisyyden. Vastaajien materiaali jäi vain minun käyttööni ja se poistetaan asianmukaisesti opinnäytetyöni valmistuttua.

7 TUTKIMUSAINEISTON ESITTELY

Esittelen ensin keskeisimmät havainnot jokaisesta kyselystä erikseen. Ennen tutkimusaineistoon perehtymistä on hyvä tutustua opinnäytetyön lopusta löytyvään LIITE-osioon, johon kyselyiden rungot on lisätty toteutusjärjestyksessä (LIITE 1; LIITE 2; LIITE 3).

7.1 Ensimmäinen kysely

Kyselyn runko löytyy opinnäytetyön lopusta (LIITE 1). Linkki kyselyyn lähetettiin 17 nuorelle, joista 15 vastasi siihen.

Kun nämä nuoret saivat tietää isokoulutuksesta, seitsemän (46,67%) viidestätoista nuoresta oli sitä mieltä, että he tiesivät käyvänsä koulutuksen loppuun asti. Loput kahdeksan (53,33%) nuorta ajattelivat, että he halusivat ensin katsoa mitä koulutus on käytännössä.

Isokoulutukseen innostivat monia oma leiri, isokset sekä työntekijät. Myös mahdollinen kesätyö ja koulutukseen osallistuvat kaverit auttoivat päätöksen tekemisessä. Toiveena olivat myös uudet kokemukset ja kaverit. Alhaalla muutama lainaus nuorten vastauksista.

Olen aina tykännyt toimia nuorempien kanssa. Isosen työ vaikutti mukavalta. Toivoin myös, että sieltä saisin uusia ystäviä.

Olin huomannut omalta riparilta, että isokset ovat kaveriporukka, joka toimii hyvin yhdessä. Lisäksi monet kaverini lähtivät mukaan koulutukseen, joten oli kiva mennä yhdessä.

Se että omalla leirillä isokset sanoivat että olisin hyvä isonen, uudet kokemukset, mahdollisuus tutustua uusiin ihmisiin ja se että koulutukseen lähti myös tuttuja ja tiesi ettei olisi yksin. Ja työ paikka kesällä :).

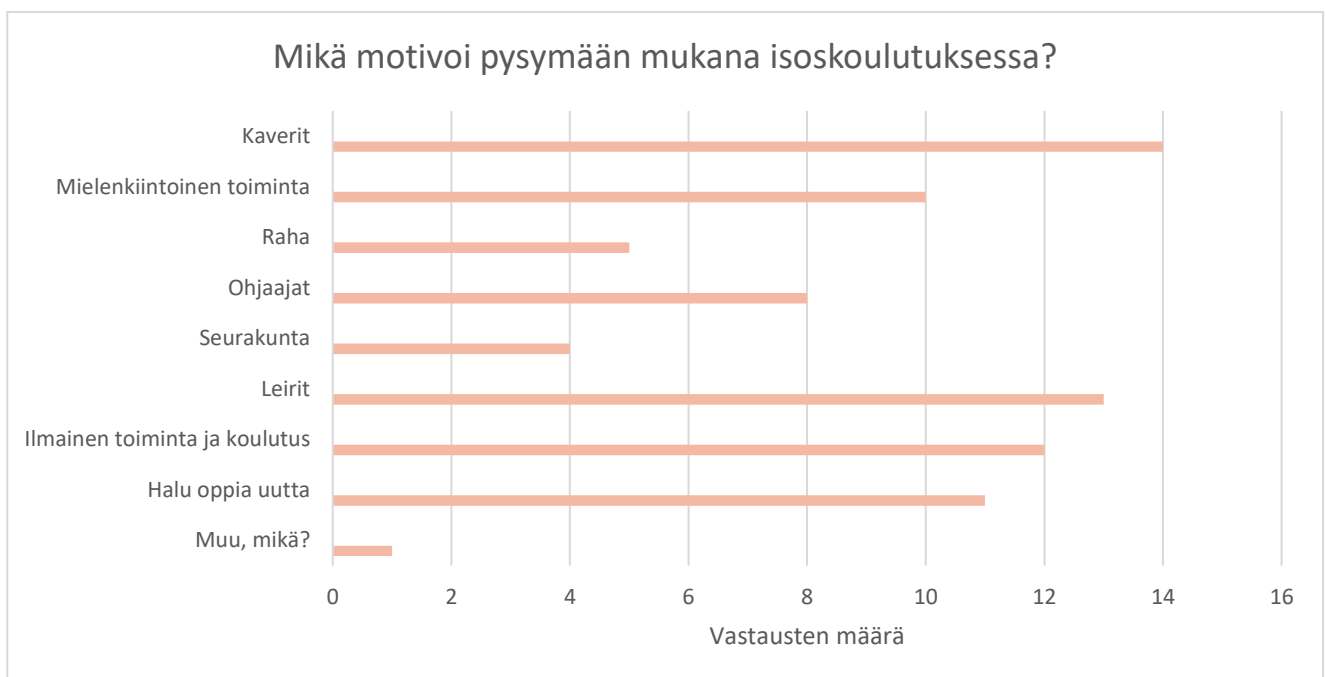
Minut sai innostumaan siellä olevat kaverit sekä raha jota saisi leireiltä.

Oma isonen houkutteli. Se vaikutti kivalta.

Innostuin koulutuksesta, koska siellä oli hauskaa. Halusin myös toimia isosena.

Siitä oli hyötyä jatkokoulutukseen pääsyssä. Sai varman työpaikan.

Suurimpia motivaatiotekijöitä isoskoulutuksessa ja -toiminnassa mukana pysymiseen olivat selkeästi kaverit, leirit, ilmainen toiminta ja koulutus, halu oppia uutta sekä mielenkiintoinen toiminta. Myös rahalla, ohjaajilla ja seurakunnilla oli merkitystä motivointiin. Vaihtoehtoihin lisättiin koulutuksessa kertyneet kokemukset. (KUVIO 2; TAULUKKO 2.)

KUVIO 2. Mikä motivoi pysymään mukana isoskoulutuksessa?

TAULUKKO 2. Avoimet vastaukset motivaatioon pysyä mukana isoskoulutuksessa.

Vastausvaihtoehdot	Avoimet vastaukset
Muu, mikä?	Kokemukset

Nuoret saivat avoimesti vastata koulutuksen hyviin asioihin. Selkeästi esille nousivat uudet ihmiset, kokemukset, hyvä yhteishenki, leirit sekä koulutuksesta saadut ja opitut asiat. Monet kokivat oman rohkeuden lisääntyneen. Hyviksi asioiksi koettiin myös ruoka, kannustavat ohjaajat, uudet kaverit ja asioiden oppiminen käytännössä. (TAULUKKO 3.)

TAULUKKO 3. Koulutuksen ja toiminnan hyvät piirteet

Seura, kokemukset ja toiminta
Olen joutunut tekemään asioita jotka jännittävät, mutta olen nyt rohkeampi. Olen tutustunut vanhoihin kavereihin paremmin. Olen saanut uusia kokemuksia.
On saanut uusia kavereita, oppinut uutta ja hauskanpito.
Olen pitänyt leiriviikonlopuista. Olemme oppineet paljon uutta ja hyödyllisiä asioita. Iskosta saa uusia ihmisiä ympärilleen.
Se että koulutus oli leiri muodossa ja sai käytännön kautta tehtävät tutuksi.
Sai tutustua uusiin ihmisiin, hyvä ruoka, kannustavat ohjaajat.
Saa työskennellä nuorten kanssa, hyvä ilmapiiri, tunsin itseni tervetulleeksi
Tutustunut uusiin ihmisiin sekä saanut rohkeutta olla oma itsensä.
Hyvä yhteishenki, hauskanpito ja kaverit.
Ohjaajat, mukava ilmapiiri ja hauskat koulutus viikonloppuleirit.
On kaverit ympärillä, kaikki leikit ja pelit, ruoka, leiri viikonloput
Ilmainen osallistuminen, erilaiset persoonat ja heihin tutustuminen, mahdollisuus olla nuoremille avuksi ja esimerkki
Ruoka, ystävällisyys ja joukkoon kuuluminen.
Uudet kaverit, kivat leirit ja uuden oppiminen.
Hyvää on ollut ruoka, porukka missä toimimme ja uudet kokemukset.

Isoskoulukseen liittyviä kehitettäviä asioita ei ilmennyt. Nuoret kokivat, että koulutus on hyvä kokonaisuus siihen, mitä isosen tarvitsee tietää ja osata.

Vastauksissa ilmeni, että nuoret olivat saaneet koulutuksesta itselleen paljon uusia kokemuksia, kavereita, itseluottamusta ja rohkeutta. Isot myös kokivat, että heidän sosiaaliset sekä ryhmänohjaus taitonsa ovat kehittyneet. Nuoret olivat saaneet isokoulutuksesta myös itselleen kokemuksia ja muistoja. Pari lainausta nuorten vastauksista:

Enemmän rohkeutta ja varmuutta olla oma itseni muiden ihmisten seurassa.

Olen saanut kokemuksia ja uusia kavereita.

Uusia mahtavia ystäviä, itsevarmuutta, rohkeutta, opin miten pakata sopivasti tavaraa mukaan pienessä tilassa, loistavia kokemuksia

Omaa aktiivisuutta isokoulutukseen ja seurakunnan toimintaan arviointiin liukukytken avulla asteikolla 0-5, jossa 5 tarkoittaa aktiivista ja 0 ei niin aktiivista. Viisi (33,33%) nuorista koki aktiivisuutensa olevan täyden viisi. Yhdeksän (60%) nuorista antoivat aktiivisuudelleen numeron neljä. Yksi (6,67%) nuori arvioi aktiivisuutensa kolmoseksi. Keskiarvo vastauksissa oli 4,27. (TAULUKKO 4.)

TAULUKKO 4. Kokemus omasta aktiivisuudesta seurakunnan toiminnassa.

Liukukytken arvon lukumäärä	Vastaajien määrä	Prosentti (%)
0	0	0%
1	0	0%
2	0	0%
3	1	6,67%
4	9	60%
5	5	33,33%

Edellä annettuja vastauksia perusteltiin muun muassa näin:

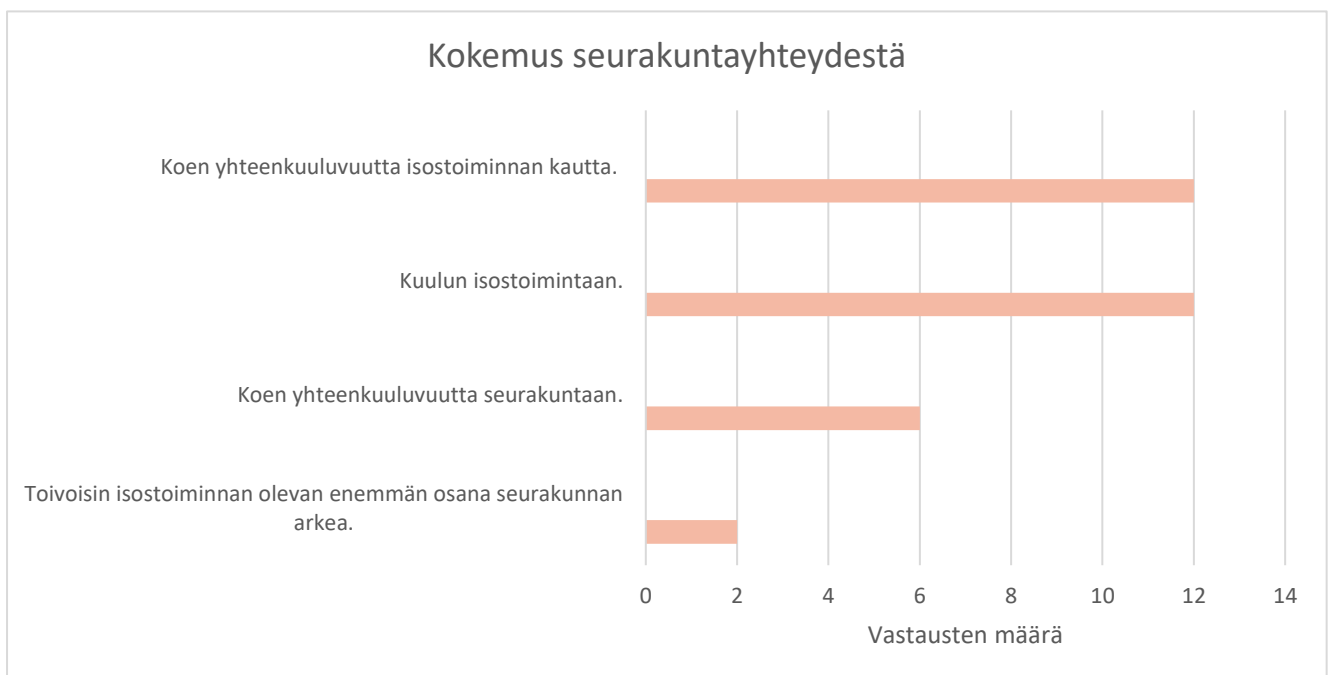
Olen yrittänyt aina ilmaantua kaikkiin niihin juttuihin mihin on ollut mahdollista.

En ole osallistunut kaikkiin mahdollisiin tapahtumiin joihin isosia olisi tarvinnut

Omasta mielestäni olen ollut aktiivinen oppimaan uutta ja osallistunut vapaaehtoisesti tapahtumiin isoseksi. Tietenkin aina voisi olla vielä aktiivisempi.

Perusteluissa korostui se, että suurin osa nuorista oli osallistunut kaikkeen vaadittavaan. Osa oli kuitenkin sitä mieltä, etteivät kokeneet omaa aktiivisuuttaan täydeksi viideksi, sillä he eivät osallistuneet vapaa-ajallaan kaikkeen toimintaan, mihin isosia olisi tarvittu.

Kysymyksessä omasta seurakuntayhteydestä nuoret saivat valita niin monta vaihtoehtoa kuin halusivat. Vastaajista 12 koki yhteenkuuluvuutta isostoiminnan kautta. Myös 12 vastaajaa koki kuuluvansa isostoimintaan. Vastaajista kuusi koki yhteenkuuluvuutta seurakuntaan. Kaksi vastaajaa toivoisi, että isostoiminta olisi enemmän osana seurakunnan arkea (KUVIO 3.)

KUVIO 3. Kokemus seurakuntayhteydestä.

Kaikki isoset kokivat olevansa tervetulleita kaikkeen Kuusamon seurakunnan toimintaan.

Nuorista 11 (73,33%) vastasi jatkavansa varmasti isoskoulutusta kesän jälkeen. Loput neljä (26,67%) vastasivat, etteivät tiedä. Osalla syynä oli se, että he muuttavat toiselle paikkakunnalle.

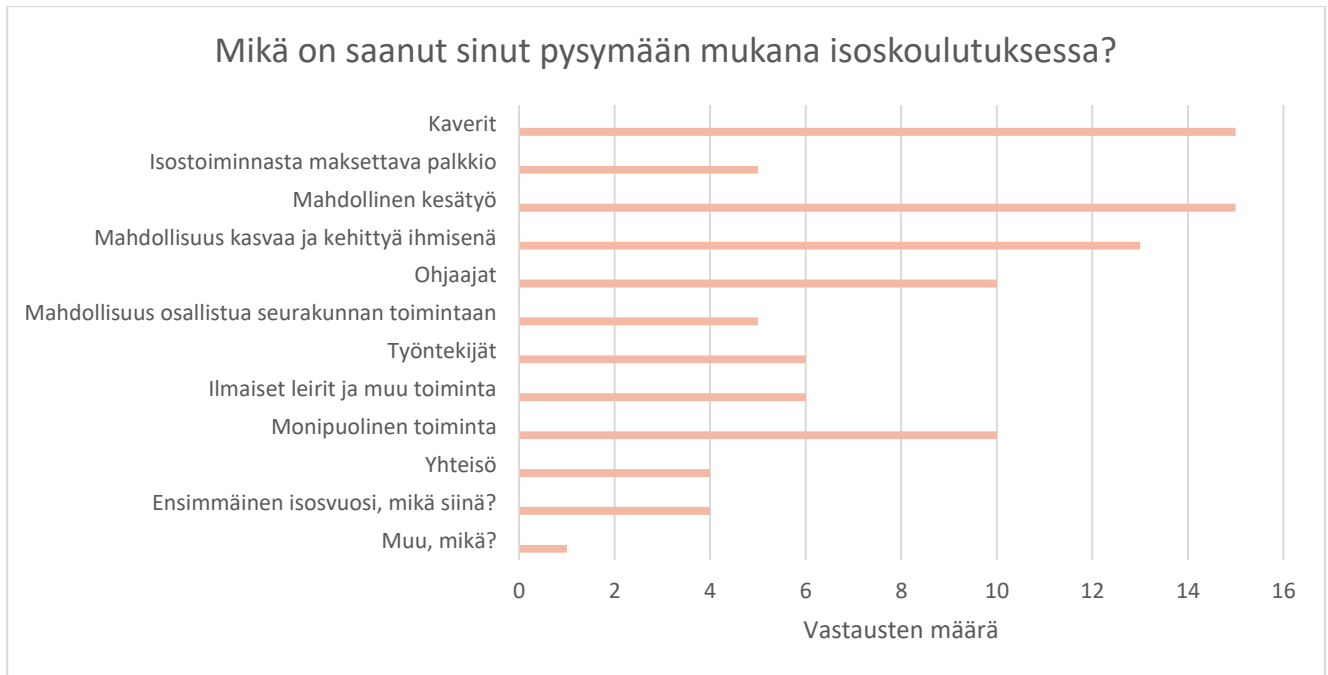
Kysyin myös, saanko jatkaa opinnäytetyö tutkimusta, jos toiminta Kuusamon seurakunnassa loppuu. Tähän 11 (73,33%) vastasi myöntävästi ja neljä (26,67%) kieltävästi.

7.2 Toinen kysely

Kyselylomake löytyy LIITE-osiosta (LIITE 2). Linkki kyselyyn lähetettiin 16 nuorelle, joista kaikki vastasivat annetun ajan sisällä.

Kuudestatoista vastaajasta yksi (6,25%) aikoo jättää isostoimintansa kesken. Kaikkiaan siis 15 (93,75%) nuorta aikoo jatkaa isoskoulutusta toiselle vuodelle.

Nuoret kokivat selkeästi tärkeimmiksi syiksi pysyä mukana isoskoulutuksessa kaverit, mahdollisen kesätyön sekä mahdollisuuden kasvaa ja kehittyä ihmisenä. Monipuolisella toiminnalla ja ohjaajilla on myös merkittävä rooli nuorten motivoinnissa. Vähiten mukana pysymiseen oli vaikuttanut yhteisö sekä ensimmäinen isosvuosi. (KUVIO 4; TAULUKKO 4.)

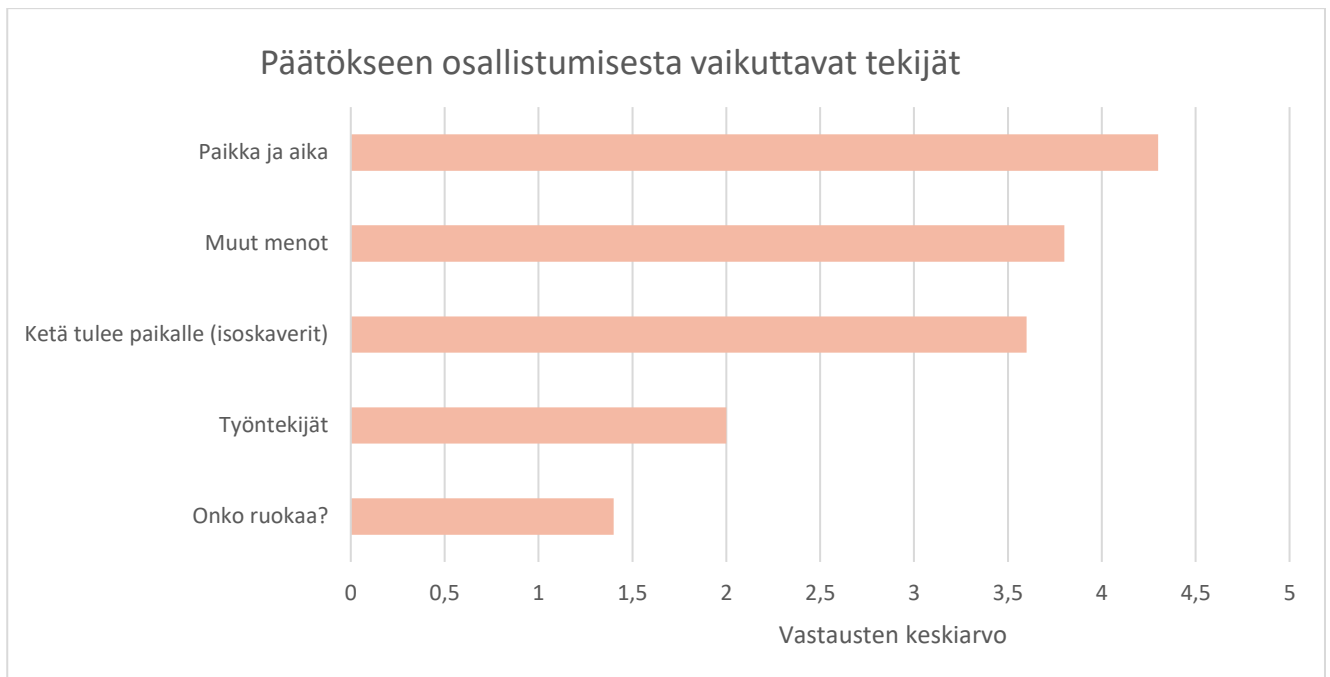

KUVIO 4. Mikä on saanut sinut pysymään mukana isoskoulutuksessa?

TAULUKKO 5. Avoimia vastauksia mukana pysymiseen isoskoulutuksessa.

Vastausvaihtoehdot	Avoimet vastaukset
Muu, mikä?	Hyvä ruoka
Ensimmäinen isosvuosi, mikä siinä?	Mahtava palaute
Ensimmäinen isosvuosi, mikä siinä?	Kaikki
Ensimmäinen isosvuosi, mikä siinä?	Oli kivaa ja sai uusia kavereita.

Nuoret laittoivat tärkeysjärjestykseen asteikolla 1-5 (josta 5 on tärkein ja 1 merkitsee vähiten) seuraavia vaikuttavia tekijöitä toimintaan osallistumisesta, joita olivat paikka ja aika, muut menot, isoskaverit, työntekijät ja se, onko tarjolla ruokaa. Vastausten perusteella eniten päätökseen saapua paikalle vaikutti paikka ja aika (4,3) sekä muut menot (3,8). Paikalle tulevat isoskaverit merkitsivät kolmanneksi eniten (3,6), ja sen jälkeen paikalla olevat työntekijät (2,0). Vähiten paikalle saapumiseen merkitsi se, oliko tarjolla ruokaa (1,4). (KUVIO 5.)

KUVIO 5. Osallistumispäätökseen vaikuttavat tekijät.

Nuoret kuvailevat eri tavoin kristittyä nuorta. Osalle vastaajista kristitty nuori on sellainen, joka on käynyt rippikoulun ja kuuluu kirkkoon. Joillekin se tarkoittaa sitä, että nuori on enemmänkin mukana seurakunnan toiminnassa, käy kirkossa ja tukeutuu uskoon. Moni vastaa, että kristitty nuori uskoo todennäköisesti kuoleman jälkeen pääsevänsä taivaaseen. Seuraavat lainaukset kertovat, monelle nuorelle kristitty nuori on aivan tavallinen henkilö. Vastauksissa myös korostuu se, ettei ole olemassa tietynlaista kristittyä nuorta. Tässä muutamia lainauksia vastauksista:

”Hän on osana uskontoa, mutta hänen ei tarvitse näyttää sitä ulospäin. Esimerkiksi olen kristitty nuori mutta se ei näy minussa ulospäin. Olen vain tavallinen nuori.”

”Kristitty nuori on mielestäni tavallinen nuori joka kuuluu kirkkoon. He eivät eroa muista nuorista muuten kuin että he ovat käyneet ripin.”

''Vaikkeina aikoina voi saada tukea uskosta. Käyttäytyy ihmisiksi ja kohtelee muita ihmisiä arvoaen heitä.''

''Kristittyjä nuoria on monenlaisia. Toiset käyvät esim kirkossa tai muissa seurakunnan järjestämissä tapahtumissa/kerhoissa ja toiset eivät käy usein seurakunnan jutuissa. Kristittyä nuorta ei voi lokeroida millainen hän on, vaan jokainen omalla erityisellä tavallaan on kristitty nuori ja se on yksilöllistä ja ainutlaatuista. Kahta samanlaista kristittyä nuorta ei löydy, vaikka etsisi.''

Kristitty nuori on kastettu. Hän kuuluu kirkkoon.

Hän on asiallinen ja käyttäytyy hyvin. Ei ole pakko olla mikään uskovainen.

Esimerkkinä oleminen tarkoittaa näille nuorille sitä, että isonen on malli leiriläisille. Hän käyttäytyy asiallisesti ja osallistuu kaikkeen toimintaan. Esimerkkinä ollessaan nuoren tulisi tietää, miten toimintaan. Alla nuorten vastauksia:

Esimerkkinä oleminen tarkoittaa, että olet malli jota riparilaiset seuraavat. Esimerkkinä olo on tärkeää riparilaiselle jotta hän tietää edes suunnilleen miten toimia.

Olen oma itseni ja näytä riparilaisille että isokset ovat vain ihmisiä. Meille voi aina tulla puhumaan luottamuksella.

Täytyy osata käyttäytyä asiallisesti ja näyttää esimerkkiä, olla aktiivisesti mukana ja osallistua vapaaehtoisena.

Esimerkin oleminen tarkoittaa minulle sitä että käyttäydyn ja teen asiat siihen tilanteeseen sopivalla tavalla ja koitan saada samalla muut nuoret toimimaan siinä tilanteessa sopivasti. - -

Näytetään miten leirillä toimintaan ja toimitaan itse sen mukaisesti. Ollaan ohjaajan ja leiriläisen välinen viestinviejä.

Nuoret kuvailivat täydellistä isosta monin erilaisin kuvauksin. Suurin osa kuitenkin oli sitä mieltä, että tärkeintä on yrittää parhaansa ja olla oma itsensä. Nuoret sisäistivät, että isonenkin tekee virheitä, sillä täydellistä isosta ei ole olemassa. Myös erilaiset kuvailut täydellisen ihmisen toiminnasta olivat yleisiä, kuten heittäytyväinen, oma-aloitteinen, esimerkillinen, reilu ja luotettava.

Täydellinen isonen on sellainen joka tekee myös virheitä mutta oppii niistä sekä hän tukee ja on avoin kaikenlaisille ihmisille. Hän ottaa myös kaikki mukaan ja näyttää esimerkkiä.

Luotettava, oma itsensä ja on valmis kaikkeen uuteen.

Uskaltaa olla oma persoonallinen itsensä ja ilmaisee itseään persoonallisesti. Välittää leiriläisistä aidosti ja haluaa olla heidän tukenaan.

Täydellinen isonen tulee toimeen työntekijöiden, muiden isosten ja nuorten kanssa. Hän osallistuu innolla kaikkeen vaikkei tapahtuva asia olisikaan hänen suosikki puuhaansa. On tukena muille. Ottaa tarvittaessa riskejä eikä pelkää mokaavista vaan pystyy heittäytymään oman mukavuusalueensa ulkopuolelle.

Tekee hommat parhaansa mukaan.

Täydellistä isosta ei ole olemassa. Kukaan ei voi olla täydellinen, aina on jotain missä voi parantaa.

Heittäytyväinen, oma-aloitteinen, kiinnostunut ja ahkera

Nuorista 10 (62,5%) koki seurakuntayhteytensä vahvistuneen tai pysyneen samana viimeisen isoskoulutusjakson aikana. Kuusi (37,5%) nuorista koki seurakuntayhteytensä heikentyneen erinäisistä syistä, kuten muuton, kiireiden tai muiden syiden vuoksi.

Yhteyteni seurakuntaan on ehdottomasti vahvistunut. Ennen rippikoulua ja isoskoulutusta kävin kirkossa vain pakosta enkä osallistunut seurakunnan toimintaan. Nykyään minua ei haittaa käydä kirkossa ja olen mielelläni mukana seurakunnan toiminnassa. On mukava tuntee kuuluvansa johonkin yhteisöön/porukkaan, jossa on muitakin erilaisia ihmisiä.

Koen yhteyteni vahvistuneen ja tunnen olevani osa yhteisöä

Tuntuu, että aiemmin olin paljon enemmän osana seurakuntaa. Nykyään liian vähän ja osallistuminen tuntuukin jostakin syystä hankalalta.

Yhteys on luultavasti voimistunut jonkin verran, sillä aiemmin olen ajatellut että joskus kirkossa käyminen on noloa, mutta nykyään se on jonkinlainen normi. Haluaisin olla enemmän mukana isostoiminnassa, mutta en ole saanut ilmoituksia leireistä.

Yhteyteni on hiukan heikentynyt, koska on ollut niin paljon muutakin tekemistä.

Ei kovin tärkeä

*Koen yhteyteni seurakuntaan heikentyneen koska asun nykyään **** ja en ole ollut viimeisen puolen vuoden aikana hirveästi mukana toiminnassa.*

Nuorten tehtävänä oli arvioida kaavioon 1-5 asteikolla, (josta 5 on erittäin tärkeä ja 1 ei ollenkaan tärkeä) kuinka paljon tietyt asiat merkitsevät heille. Seurakunnan tarjoamaa ohjelmaa

kokivat jonkin verran tärkeäksi (kyselyssä semi tärkeä) (50%) ja tärkeäksi (50%). Seurakunnan nuorisotyön tarjoama ohjelma koettiin pääosin tärkeäksi (68,75%). Myös muutama vastaus saatiin jonkin verran tärkeään (25%) ja erittäin tärkeään (6,25%). Nuoret kokevat, että seurakunnan tarjoama nuorisotila on jonkin verran tärkeä (37,5%) ja tärkeä (37,5%). Osa nuorista (12,5%) kokee tämän myös erittäin tärkeäksi. Muutamalle nuorista (12,5%) merkitys on vähäinen. Nuoret kokevat yhteyden muihin seurakunnan vapaaehtoisiihin jonkin verran tärkeäksi (43,75%) ja tärkeäksi (43,75%), mutta myös vähäinen sai kannatusta (12,5%). Yleisesti yhteys seurakunnan isosiin koettiin tärkeäksi (62,5%). Erittäin tärkeäksi yhteyden koki 18,75% nuorista sekä jonkin verran tärkeäksi myös 18,75%. Puolet nuorista koki yhteyden omaan isosryhmäänsä tärkeäksi (50%). Loput nuorista kokivat sen jonkin verran tärkeäksi (31,25%) ja erittäin tärkeäksi (18,75%). (TAULUKKO 6.)

TAULUKKO 6. Miten tärkeänä pidät näitä seurakunnan ominaisuuksia?

	Ei ollenkaan tärkeä (1)	Vähäinen (2)	Jonkin verran tärkeä (3)	Tärkeä (4)	Erittäin tärkeä (5)	Keskiarvo
Seurakunnan tarjoama ohjelma	0%	0%	50%	50%	0%	3,5
Seurakunnan nuorisotyön tarjoama ohjelma	0%	0%	25%	68,75%	6,25%	3,81
Seurakunnan tarjoama nuorisotila	0%	12,5%	37,5%	37,5%	12,5%	3,5
Yhteyttä seurakunnan muihin vapaaehtoisiihin	0%	12,5%	43,75%	43,75%	0%	3,31
Yhteyttä seurakunnan isosiin	0%	0%	18,75%	62,5%	18,75%	4
Yhteyttä omaan isoskoulutusporukkaan	0%	0%	31,25%	50%	18,75%	3,88

Eniten toiselta isoskoulutusvuodelta nuoret odottivat uusia kokemuksia, uusia taitoja ja uusia kavereita. Osa nuorista toivoi myös rennompaa tekemistä kuin ensimmäiseltä koulutusvuodelta sekä kasvua kristittynä ja seurakuntayhteyden vahvistumista. Muutama nuorista ei toivonut juuri mitään toiselta isoskoulutusvuodelta. Vähiten odotettiin oppia kristinuskosta. Odotuksiin lisättiin myös muiden seurakuntien isosten tapaaminen. (KUVIO 6; TAULUKKO 7.)

KUVIO 6. Mitä odotat toiselta isoskoulutusvuodelta?

TAULUKKO 7. Avoimia vastauksia odotuksiin toisesta isoskoulutusvuodesta.

Vastausvaihtoehto	Avoinvastaus
Muuta, mitä?	Muiden seurakuntien isosten tapaamista

Yleisinä ajatuksina edellisestä kesästä ja isosena toimisesta tällä hetkellä oli jäänyt nuorille hyvä kokemus. Kaikki nuoret pitivät kesää ja leirejä onnistuneena. Myös onnistuneella isosporkalla on ollut merkitystä hyvään fiilikseen. Monet nuoret kokivat tärkeäksi päästä jatkamaan pian isoskoulutusta. Muutama (12,5%) nuorista myöntää, ettei isostoimintaan ole oikein aikaa. Alla on vielä muutama lainaus nuorten vastauksista:

Oli mahtava meininki :) Isosporukka on mahtava.

Haluan kehittyä ihmisenä ja löytää oman itseni tämänkin kautta.

Tykkäsin isoshommista viime kesänä, mutta nyt aika ei tunnu riittävän.

Oli ihanaa saada uusia ystäviä ja osallistua paljon erilaiseen toimintaan esim. lastenleirit, rippileiri, päiväkoulu, tyttis.. Isotoiminta on antanut minulle paljon rohkeutta ja uskoa itseeni ja muihin. Olen kasvanut ihmisenä paljon lyhyessä ajassa.

Viime kesä oli ihana. Isosena toimiminen on mukavaa ja olen saanut uusia kavereita. Leireille on mukava aina lähteä.

7.3 Kolmas kysely

Kyselylomake löytyy LIITE-osiosta (LIITE 3). Tämä kysely lähetettiin 13 nuorelle, joista 11 nuorta vastasi.

Ensimmäinen kysymys osoittautui haasteelliseksi, sillä nuoret vastasivat, etteivät he muista aikaisemmin esittämiään toiveita, mutta vastasivat tähän kysymykseen kokemuksen pohjalta. Kolmen (27,27%) nuoren mielestä aikaisemmin esitetyt toiveet isoskoulutuksesta toteutuivat täysin ja seitsemän (63,64%) nuoren osittain. Yhden (9,09%) nuoren toiveet eivät toteutuneet ollenkaan koronaviruksen ja siitä johtuneen karanteenin vuoksi.

Kokemus omasta seurakuntayhteydestä oli muuttunut suurella osalla (81,8%) nuorista vahvemmaksi. Yksi (9,1%) nuorista oli sitä mieltä, että yhteys on pysynyt samanlaisena. Yksi

(9,1%) nuorista kertoi, ettei oma kokemus seurakuntayhteydestä ole muuttunut. Alla on nuorten vastauksia:

On, koska minua ei enään kiinnosta muiden mielipiteet omasta uskosta. Eikä minua hirveesti kiinnosta mitä muut ajattelee minun suhtautumisesta seurakuntaan. Olen mukana, koska haluan.

Jonkin verran. Ennen rippikoulua ei kyllä ollut paljoa yhteyksiä seurakuntaan.

Se on kasvanut suuresti. - -

On, se on minun mielestäni vahvistunut kaikkien tapahtumien ja leirien myötä.

Kokemukset isoskoulutuksien välisestä ajasta jakoi porukkaa kahtia. Kuuden (54,55%) nuoren mielestä aika isoskoulutusjaksojen välillä oli sopiva. Kahden (18,18%) nuoren mielestä aika oli liian pitkä. Loput kolme (27,27%) nuorta eivät varinaisesti vastanneet kysymykseen. Lisäksi kolme nuorista kommentoi, että motivaatio on pysynyt hyvänä kaikesta huolimatta.

Nuorten kokemus toisesta isoskoulutusjaksosta oli pääosin positiivinen (90,1%), mutta yksi (9,1%) nuorista koki koulutuksen tiiviyn hieman ahdistavaksi. Yleinen huomio oli se, että monia nuoria harmitti, ettei leireilty samalla tavalla kuin edellisenä vuonna. Vastauksista välittyi, että nuoret pitivät enemmän ensimmäisen vuoden koulutustyylistä. Yksi nuorista myös kertoi, että välillä koulupäivät venyivät aika pitkiksi. Alla on muutamia lainauksia vastauksista:

Se oli tosi hyvä juttu :D Lisäsi paljon ryhmähenkeä

Se oli ihan hyvä, mutta ensimmäisen vuoden isko oli kivempi.

Tällainen opiskelutapa oli yllättävän mukava. Silti kaipaen 1. vuoden viikonloppu leireijä

Se oli jotenkin ahdistavaa en osaa sanoa miksi.

Oli hyvä juttu, kun sai pidettyä yhteyden porukkaan. - -

Nuoret arvioivat omaa aktiivisuuttaan asteikolla 0-10, jossa 10 tarkoittaa aktiivista ja 0 ei niin aktiivista. Nuorista kukaan ei kokenut aktiivisuutensa olevan 10, eikä kukaan kokenut aktiivisuuttaan numerolla seitsemän tai alemmaksi kuin neljä. Neljä (36,37%) nuorista arvioi aktiivisuutensa numeroksi yhdeksän. Kolme (36,37%) nuorista koki aktiivisuutensa kahdeksaksi. Kaksi (18,18%) nuorta arvioi aktiivisuutensa numerolla kuusi. Myös kaksi (18,18%) nuorta koki aktiivisuutensa luvulla viisi. Vastausten keskiarvo oli 7,45. (TAULUKKO 8.)

TAULUKKO 8. Toisen isoskoulutusvuoden aktiivisuus

Liukukytkimen arvon lukumäärä	Vastaajien määrä	Prosentti (%)
0	0	0%
1	0	0%
2	0	0%
3	0	0%
4	0	0%
5	2	18,18%
6	2	18,18%
7	0	0%
8	3	27,27%
9	4	36,37%
10	0	0%

Perusteluina omaan aktiivisuuteen annettiin seuraavanlaisia vastauksia:

En ole kovin useasti ollut seurakunnan toiminnassa mukana koska on ollut paljon kouluhommia.

Olen ollut osallisena melkein kaikessa mihin mahdollista/mistä olen tiennyt. Lisäksi olen yrittänyt kysellä itse olisiko tapahtumia joihin voisi osallistua.

En oikeastaan tiedä, on se kasvanut aikaisemmasta mutta ei se ole mitenkään katossa.

Yritän tulla aina kaikkeen mihin minulla on mahdollista, mutta harrastus on yleensä aika paljon tiellä niin se on vaikuttanut minun aktiivisuuteeni aika paljon.

En päässyt aina kaikkeen mukaan, mutta osallistuin silti hommiin.

Vastauksissa korostuu se, etteivät nuoret koe olevansa ikinä täysien pisteiden arvoisia, jos he eivät voi osallistua joka ikiseen tapahtumaan, johon isosia kaivattaisiin.

Nuorista neljä (36,36%) vastasi, että leiripaikalla on merkitystä omaan motivaatioon. Enemmistön (63,64%) mielestä leiripaikalla ei ole merkitystä motivaatioon. Nuoret, jotka vastasivat ei, kommentoivat asiaa näin:

Ei mikään leirikeskus Käylälle vertoja vedä, mutta ei sen pitäisi motivaatiota paljon kouluttaa. Ja vaihtelu virkistää.

On mukavaa päästä eripaikkaan työskentelemään, se antaa tietynlaista näkökulmaa tähän. Myös on kiva tutustua erilaisiin leiripaikkoihin.

Ei se vaikuta vaikka olisi missä leiri

Käylä on kyllä kiva, mutta onhan vaihtelu myös kivaa välillä.

Kyllä – vastauksia perusteltiin näin:

Käylässä on kiva olla koska paikka on tuttu.

Vanhoihin tapoihin juurtuu ja mielestäni käylä on edelleen ainoa ja oikea paikka pitää leirijä.

Kyllä ja ei. Käylä on tuttu paikka, mutta on mielenkiintoista toimia erinlaisissa työympäristössä.

Oikeastaan tärkeintä on, että olen päässyt käymään leirikeskuksessa ennen kuin menen sinne pidemmälle leirille - -

Kaikki nuoret (100%) kokivat olevansa sitoutuneita isostoimintaan. Jokainen perusteli vastauksiaan eri tavalla. Vastauksista korostui jokaisen nuoren oma kokemus siitä, että hän antaa parhaansa ja on halukas osallistumaan seurakunnan toimintaan. Alla taas lainauksia nuorten vastauksista:

Otan kaikki isosen tehtävät mielelläni vastaan, Minua myös pyydetään asioihin mukaan isosen roolissa.

Jos ei 100% mukana olo riitä nii sit 101%

Hain leireille ja aion pysyä toiminnassa mukana myös kesän riparien jälkeen.

*Kyllä ja en. Toimintani on ollut vähäistä, koska opiskelen ****, mutta olen jo lupautunut rippileirille.*

Vaikka osa kavereista on sillee et ''miks oot tossa isoshommassa et tienaa siitä paljoo mitää''. Sanon vaa että tää on mukavaa ja kokemukset on rahaa arvokkaampaa. :D

Nuorten tehtävänä oli markkinoida isoskoulutusta kesän rippikoululaisille. Kysymyksenasettelu osoittautui huonoksi, sillä osa nuorista ymmärsi kysymyksen väärin. Väärin ymmärretyissä kysymyksissä vastattiin siihen, missä paikoissa isoskoulutusta tulisi markkinoida. Alla on kuitenkin nuorten kommentteja, jotka vastasivat alkuperäiseen kysymykseen:

Isoskoulutuksessa saa uusia kavereita ja niiden kanssa on hauskaa touhuta ryhmänä eri aktiviteettien kera. Koulutuksessa oppii ryhmänvetämistaitoja, erilaisten leikkien vetämistä sekä myös opitaan pohtimaan ''kuka minä olen'' ja mitä on tärkeä tietää isosena olemisesta. Lisäksi isoskoulutuksen käyneet voi saada myös kesätyöpaikan tulevilta rippileireiltä, joka on aina plussaa.

Saa uusia kavereita, oppii hyödyllisiä taitoja elämää varten ja saa olla osana aivan omaa yhteisöä

Koulutuksen aikana saa ohjeistusta ja apuja sosiaaliseen työhön, ryhmässä toimimiseen ja ryhmän ohjaamiseen. Opiskelun suorittamisesta saa todistuksen josta on hyötyä myös tulevaisuuden kannalta. Näitä ryhmänohjaus taitoja jne. tärkeämpi asia kuitenkin mielestäni on se, että isko tarjoaa kaikille mahtavan mahdollisuuden tutustua itseensä, saada uusia ystäviä, harjoittaa sosiaalisia taitoja ja kerätä rohkeutta.

Kannattaa tulla edes hetkeksi katsomaan, miltä se tuntuu. Olkaa rohkeita ja kysykää ja sanokaa, jos isostoiminta edes pikkuisen. Täältä saa huimasti rohkeutta, ihania ja yllättäviä

kokemuksia ja ihania kavereita. Myös saatte tutustua mahtaviin ohjaajiin ja huomata, etteivät he ole ihmeellisiä. Tavallisia ihmisiä hekin. – Kuten jo sanoin, tulkaa edes kokeilemaan, me ei syödä teitä :)

Viimeinen kysymys oli vapaamuotoinen pohdinta isoskoulutusmatkan merkityksestä nuorelle. Vastaukset olivat koskettavia. Alla on muutamia lainauksia:

Tämä on kasvattanut kyllä itseäni.

- - kun lähdin isoskoulutukseen opin paljon itsestäni ja muista. Olen saanut kerättyä paljon rohkeutta, olen oppinut kuka olen ja millainen haluaisin olla ja uskallan olla sitä mitä haluan. Olen tajunnut sen, että tärkeintä on olla rohkeasti oma itsensä, jokainen mokaa joskus ja se on täysin hyväksyttävää. Itselleni kuitenkin erityisen tärkeää on ollut sosiaalisten taitojen kehittäminen, olen saanut huikean määrän uusia ihmisiä elämäni tämän koulutuksen ja työn kautta enkä voisi olla kiitollisempi. - -

Hyvä kokemus ja suosittelen kaikille

Aika on mennyt nopeeta ja se on hyvä, jatketaan samaan malliin ja kohta ollaan mahdollisesti itekki kouluttamassa :D Tää on ollut tosi mukavaa ja aion jatkaa!

8 TUTKIMUSTULOKSET

Tutkimustuloksissa ei ollut suurta hajontaa, vaan vastaukset olivat pääosin samankaltaisia. Tutkimuksessa ei ole eroteltu vastauksia sukupuolten mukaan, vaikka tutkimukseen osallistui kaikkien sukupuolten edustajia. Aluksi tutkimustuloksia pohtiessa on hyvä keskittyä tutkimuksessa esiin nousseisiin yleisiin huomioihin, ennen kuin paneudumme tarkemmin opinnäytetyön tutkimuskysymyksiin ja tutkimusongelmaan. Tuloksissa viitattut kuviot ja kaaviot löytyvät yllä olevista tutkimustuloksen esittelyistä sekä aiemmasta teoriaosiesta.

8.1 Yleiset huomiot

Kahden vuoden aikana 17 nuoresta neljä lopetti isostoimintansa. Keskeyttämisprosentiksi muotoutuu tällöin 24,3%. Syynä lopettamiselle voivat olla esimerkiksi heikentynyt seurakuntayhteys, muut harrastukset, kaverinkin lopettaminen tai pitkät välimatkat (Porkka 2004, 93). Usein tässä tilanteessa keskitytään ajattelemaan näkyviä syitä sille, miksi nuori lopettaa isostoiminnan. Entä jos kyseessä onkin jotain, jota nuorisotyöntekijä ei välttämättä voi nähdä tai jotain, mistä hänelle ei kerrota? Isoskoulutuksessa voi esimerkiksi tapahtua jotain, joka saa nuoren tekemään päätöksen. Tällaiset asiat voivat nousta nuorisotyöntekijän mieleen, jos suoraan isoskoulutushetken jälkeen nuori vain ilmoittaa lopettavansa toiminnan. Tietenkin voi olla, että nuoren odotukset isostoiminnasta eivät vastanneet todellisuutta, ja siksi nuori lopettaa isostoimintansa. On kuitenkin hyvä pysähtyä miettimään, kerrotaanko kaikissa tilanteissa nuorisotyöntekijälle oikeasti todellinen syy isostoiminnan lopettamiseen.

Keskeyttämisprosenttina 24,3% ei ole järisyttävän suuri, sillä suurin osa nuorista jatkoi toimintaansa koko kahden vuoden ajan. Nuorten mukana pysymiseen on todennäköisesti vaikuttanut myös nuorten mielenkiintoiseksi kokema toiminta (KUVIO 4). Suurin osa näistä nuorista on hakenut jo toista kesää rippileireille, mikä kertoo siitä, että he kokivat ensimmäisen kesän

leirit mukaviksi. Vuonna 2008 tehdyssä Porkan tutkimuksessa kävi ilmi, että isosen hakeutuessa toisena kesänä rippileirille motiivit ovat enemmän hengellisiä kuin ensimmäisellä kerralla (Porkka 2009, 323). Jää nähtäväksi, moniko nuorista jatkaa isostoimintaansa vielä kolmannelle vuodelle.

Nuorista melkein puolet (46,67%) tiesi jo isoskoulutuksen alussa, että he aikovat käydä koulutuksen loppuun. Prosentti on ihailtavan suuri. Oman tutkimukseni mukaan syinä olivat erityisesti oma leiri ja sen isokset ja työntekijät. Tulostani tukee kysely, jonka mukaan peräti yhdeksän kymmenestä nuoresta kertoo osallistuneensa isostoimintaan sen takia, että omalla leirillä hän on saanut kannustusta ja kutsun lähteä mukaan isostoimintaan (Isoja ihmeitä 2016, 31). Tulevaisuudessa on otettava huomioon, että koko leirin ajan nuoria houkutellaan ja kannustetaan mukaan isostoimintaan. Murrosiässä olevan nuoren on hyvä kuulla, että juuri hänestä tulisi hieno isonen. Kun yksi nuori uskaltaa lähteä mukaan isostoimintaan, kaverin on helppo tulla perässä. Lisäksi Porkan vuoden 2002 tutkimuksessa käy ilmi, että hyvät leirit ovat suorassa yhteydessä isoseksi hakeutuvien määrään. Tässä on kuitenkin otettava huomioon myös ikäluokkien kokojen vaihtelu. Tällöin tietty prosentuaalinen osio osallistuu isostoimintaan – ja tämä prosentti on pysynyt suhteellisen samana monien vuosien ajan. (Porkka 2004, 91.) Nuorten päättäväisyys voi lisätä nuoren omaa motivaatiota isostoimintaan.

Minun tutkimustuloksistani selviää, että isoskoulutus ei ole ollut nuorille turha paikka. Nuoret kertovat saaneen koulutuksesta monia erilaisia taitoja esimerkiksi ryhmän ohjaamiseen ja sosiaalisiin suhteisiin. Lisäksi nuoret ovat saaneet itselleen uusia ystäviä sekä kokemuksia ja muistoja. Tärkeinä huomioina myös nuorten oma henkinen ja hengellinen sekä identiteetin kasvu. Isostoiminta on auttanut nuoria ymmärtämään, että jokainen heistä on yksilönä arvokas juuri sellaisena kuin on. Isostoiminta on rohkaissut osaa nuorista olemaan oma itsensä. Nämä huomiot kiteytyvät erityisesti kolmannessa kyselyssä (LIITE 3), kun nuoret saivat markkinoida ja kertoa yleisesti omasta isoskoulutusmatkastaan. Jos nuoret olisivat kokeneet isoskoulutuksen ja -toiminnan täysin turhaksi ja yhdentekeväksi, he eivät olisi olleet mukana näin pitkään.

Kaikilla meillä on jonkinlainen käsitys kristitystä nuoresta. Nuorten vastauksista nousee esiin samankaltaisuuksia, mutta he korostivat sitä, ettei ole olemassa tietynlaista mallia kristitylle nuorelle. Näille nuorille kristittynä nuorena olemiseen riittää se, että hän kuuluu kirkkoon. Nuorten käsitys voi vaikuttaa siihen, miten he sitoutuvat isostoimintaan. Nämä kyselyyn vastanneet nuoret ymmärtävät, ettei kristityn nuoren tarvitse olla mitenkään erityinen, mutta entä kaikki ne nuoret, jotka eivät uskalla lähteä isoskoulutukseen? Nämä nuoret voivat kokea olevansa vääränlaisia, kuten esimerkiksi vähemmän uskovaisia. On selvää, että tällainen ajattelu voi nostaa kynnystä osallistua isostoimintaan. Tälle asialle täytyisi tehdä jotain. Tämä voi hyvin juontaa juurensa myös käsitykseen siitä, millainen isosen pitäisi olla. Kasvava rippikoululainen voi ajatella, ettei hän kelpaa keskeneräisenä seurakunnan toimintaan ja täten jättää haakeutumatta isostoimintaan. Tämän vuoksi isostiimit on tärkeää koota mahdollisimman monenlaisista isosista, jolloin ryhmä voi todistaa, että seurakunnassa on paikka jokaiselle – keskeneräisyydestä huolimatta (Suuri Ihme 2017, 54).

Nuoret kokivat seurakunnan nuorisotyön tarjoaman ohjelman tärkeämmäksi kuin muun seurakunnan ohjelman (TAULUKKO 6). Ero ei kuitenkaan ole kovin suuri. On selvää, että nuoria kiinnostavat nuorille suunnatut asiat. Tämä kertoo siitä, että nuoret eivät välttämättä koe olevansa samaa joukkoa muiden seurakuntalaisten kanssa. Myös yhteys seurakunnan muihin vapaaehtoihin koetaan vähemmän tärkeäksi kuin yhteys seurakunnan toiminnassa mukana oleviin isosiin ja omaan isosryhmään (TAULUKKO 6). Tämä kertoo nuorten kokemuksesta olevansa erillinen ryhmä muista seurakunnan vapaaehtoisista. Nuorten voi olla vaikea kokea yhteenkuuluvuutta vanhempien ihmisten kanssa, kun ikähaarukka saattaa olla yli 50 vuotta eikä kaikilla nuorilla välttämättä ole kokemusta kyseisestä ikäluokasta. Ensimmäisessä kyselyssä myös selvisi, että vain kaksi nuorista toivoi, että seurakunnan toiminta olisi enemmän osana seurakunnan arkea ja vain kuusi vastaajaa koki yhteenkuuluvuutta koko seurakuntaan ja loput 11 vain isostoimintaan (KUVIO 3). Tämä varmasti vaikuttaa nuorten osallistumiseen koko seurakunnalle järjestettävään toimintaan.

Nyt on kuitenkin aika siirtyä varsinaisten tutkimuskysymysten pariin.

8.2 Mikä nuoria motivoi isostoimintaan?

Tuloksien perusteella vaikuttaa siltä, että nuoria motivoivat ainakin alkuun suurimmilta osin ulkoiset tekijät, kuten kesätyö ja kaverit (KUVIO 2; KUVIO 4). Tulokset ovat hieman ristiriitaisia, sillä Porkan uusimmassa tutkimuksessa käy ilmi, että ulkoiset motiivit olivat tärkeitä vain neljälle isoselle kymmenestä (Porkka 2019, 156). Havaittavissa on kuitenkin näyttöä sosiaalista motivaatioon ja yhteenkuuluvuuden tarpeeseen, eikä tätä piirrettä voi sanoa pelkästään ulkoiseksi motiiviksi. Nuoret tarvitsevat ympärilleen sosiaalisia suhteita ja hyväksytyksi tulemisen tunnetta tukeakseen omaa kasvua ja kehitystä. Porkan ajankohtainen tutkimus tukee teoriaa, jonka mukaan melkein kaikkia isosia motivoivat yhteenkuuluvuuteen liittyvät syyt, kuten leirit, uudet ystävät ja oma rippileiri (Porkka 2019, 155).

Vastauksista nousi myös esille, että nuoret haluavat kasvaa ja kehittyä ihmisenä (KUVIO 4). Motiivit eivät ole ainakaan enää toisen kyselyn kohdalla pelkästään ulkoisia, sillä nuoria on alkanut kiinnostaa myös oma kasvu ja erilaisten taitojen kehittäminen. Vuoden mukana olon jälkeen nuorta saattaa motivoida jo moni muukin asia, kuin vuosi sitten mukaan lähtenyt kaveri. Nuoret ovat ymmärtäneet tässä vaiheessa isoskoulutuksen merkityksen itselleen. Porkan tutkimus todistaa, että kolme neljästä nuoresta kokee omaan kasvuun liittyvät motiivit merkittäväksi motiiviksi isostoiminnassa (Porkka 2019, 155).

Oma usko ei noussut tutkimukseni vastauksissa esille nuoria motivoivana tekijänä. Niemelän vuonna 2002 toteuttamassa tutkimuksessa selvisi, että sosiaaliset motiivit ovat uskonnollisia motiiveja tärkeämpiä isoseksi hakeutuessa (Niemelä 84-85, 153-159). Porkan uusin tutkimus kuitenkin osoittaa, että joka toinen (51%) nuorista kokee uskonnolliset motiivit tärkeiksi (Porkka 2019, 155). Voi olla, että nuoret eivät halunneet tai osanneet tuoda omaa uskoaan esille avoimissa vastausvaihtoehdoissa. Kristittynä kasvaminen ja eläminen on monivaiheinen

polku, jonka aikana oma usko voi joutua moneen kertaan koetukselle. Vaikeita tilanteita kohdatessa jokainen joutuu välillä pohtimaan sitä, miksi itse uskoo tai onko Jumalaa sittenkään olemassa. Seurakunnan kuuluu olla paikka, jossa nuorella on tilaa kasvaa, epäillä ja esittää kysymyksiä yhdessä toisten kanssa.

Kyselyissä kävi myös selvästi ilmi, että monen nuoren motivaatioon ja osallistumiseen vaikuttaa myös Maslown tarvehierarkian toteutuminen (KUVIO 1). Tutkimuksen mukaan nuoret kokivat seurakunnan paikaksi, jossa heillä on tervetullut olo. Lisäksi oma ryhmä tuntui turvalliselta ja yhtenäiseltä, jolloin motivaatio voi kohota itse isosryhmästä ja tarvehierarkian mukaan esimerkiksi turvallisuuden, läheisyyden tai arvostuksen tarpeesta. Toisessa kyselyssä ilmeni, että ruuallakin on merkitystä toimintaan osallistumiseen (KUVIO 5). Tämä selittää fyysisten perustarpeiden tyydyttämisen. Nuorten voi olla todella vaikea lähteä mukaan yhtään minkäänlaiseen toimintaan, jos nuoren perustarpeet eivät tule tyydytetyiksi esimerkiksi kotona. Nuoren syrjäytyminen voi johtua siitä, että hän kamppailee jatkuvasti perustarpeiden tyydyttämisen kanssa.

Suurin osa nuorista on motivoitunut isostoimintaan leiri- ja nuorisotiloista riippumatta. Tärkeäksi koettiin kuitenkin se, että esimerkiksi leirikeskukseen on päässyt tutustumaan etukäteen. Uusien tilojen näkeminen koettiin lähinnä avartavana kokemuksena. Nuorten mielestä pitäisi sitoutua tehtävään asiaan, ei niinkään paikkaan.

Omasta tutkimuksestani ei käynyt suoranaisesti ilmi, vaikuttaako nuorisotyöntekijöiden pysyvyys halukkuuteen osallistua isostoimintaan, mutta vaihtuvuutta Kuusamon seurakunnan nuorisotyön tiimissä on tapahtunut viimeisten vuosien aikana. Aikaisempien tutkimuksien mukaan tämän katsotaan vaikuttavan nuorten haluun lähteä isostoimintaan (Porkka 2004, 91). Nuoret kuitenkin mainitsivat, että ohjaajilla ja seurakunnan työntekijöillä on merkitystä omaan motivaatioon (KUVIO 2; KUVIO 4; KUVIO 5).

8.3 Mikä vaikuttaa nuoren sitoutumiseen?

Nuorten sitoutumiseen tutkimustulosten perusteella vaikutti motivaatiotekijöiden lisäksi esimerkiksi se, mitä tapahtuu, missä ja milloin (KUVIO 5). Muut menot ovat ratkaisevassa asemassa siihen nähden, osallistutaanko toimintaan ollenkaan – kyse on priorisoinnista. Tutkimustuloksiin nojaten voidaan huomata, että nuorten sitoutuminen pohjautuu jokaisen nuoren kohdalla omaan henkilökohtaiseen ajatukseen siitä, minkä takia hän on mukana seurakunnan toiminnassa (TAULUKKO 1). Todennäköisesti tässä 17 nuoren tutkittavassa ryhmässä nähtiin kaikkia eri sitoutumisen muotoja. Sitoutumiseen liittyvissä kysymyksissä kävi ilmi, että osa nuorista on selvästi mukana tunneperäisen sitoutumisen vuoksi, sillä he oikeasti halusivat olla mukana isostoiminnassa muiden ajatuksista huolimatta. Todennäköistä on, että ainakin osa nuorista, jotka ovat kokeneet toiminnan pakoksi tai velvollisuudeksi, ovat lopettaneet isostointinsa. Velvollisuuden tunne ei kuitenkaan ole pelkästään vain huono asia, sillä monet isokset haluavat tarjota toisille samoja kokemuksia, joita pääsivät itse kokemaan omalla rippileirillään. Porkan uusin tutkimus osoittaa, että isosten sosiaalinen sitoutuminen kirkkoon on vahvistunut tutkimusvuosien välisenä aikana, vaikka teoreettinen sitoutuminen kristinuskon oppeihin onkin vähentynyt (Porkka 2019, 150).

On oleellista huomata, että nuorten kokemukset omasta aktiivisuudesta vaihtelivat molemmissa kyselyissä (TAULUKKO 4; TAULUKKO 8.) Viimeisessä kyselyssä (TAULUKKO 8) kukaan nuorista ei kokenut itseään täysin aktiiviseksi, toisin kuin ensimmäisenä vuonna (TAULUKKO 4). Täytyy kuitenkin ottaa huomioon maksimiarvojen erot, jotka saattavat vaikuttaa asiaan. Nuoret vaikuttivat varsin vaativilta oman aktiivisuutensa arvioinnissa, sillä osalle nuorille oma aktiivisuus ei ole täysien pisteiden arvoinen edes silloin, kun hän osallistuu kaikkeen mahdolliseen toimintaan muiden menojen puitteissa. Viimeisessä kyselyssä kuitenkin kaikki 11 (100%) nuorta kokivat olevansa sitoutuneita isostoimintaan. Tulokseen voi vaikuttaa se, että toisen vuoden koulutus oli käytännössä päättynyt ja osa nuorista oli lopettanut isostoimintansa. On kuitenkin mahtavaa huomata, että nuoret kokivat olevansa sitoutuneita, mutta mistä

johtuu nuorten priorisointi muiden menojen suhteen? Ehkä on aika miettiä, että tarkoittaa sitoutuminen eri asioita eri sukupolvissa?

Aikaisemmin esitetyssä Meyerin, Beckerin & Vandenberghe teoriassa ideana oli se, että motivaatio on sitoutumista laajempi käsite, jolloin sitoutuminen koetaan yhtenä motivaatioprosessin osana (Meyer, Becker & Vandenberghe 2004, 991-995). Havaittujen tutkimuskysymysten myötä huomaamme, että nuoret selkeästi kokivat itsensä sitoutuneiksi isostoimintaan, vaikka osa heistä myönsi, etteivät he olleet hirveän aktiivisia. Tämän teorian valossa voi ajatella, että nuoret kokevat olevansa sitoutuneita toimintaan, vaikka he eivät olekaan mukana jokaisessa seurakunnan tarjoamassa ohjelmassa. Teoria viittaa siihen, että pitkäkestoisen motivaation mahdollisuudet ovat paljon paremmat, kun nuori kokee sitoutuvansa. Tätä ajatusta silmällä pitäen on hyvä ajatella, että kasvavat nuoret etsivät monien harrastusten joukosta sitä oikeaa. Seurakunnasta ei saa jäädä sellainen kuva, että toimintaan ei voi osallistua, jos nuorella on muutakin tekemistä.

8.4 Miten nuori kokee isoskoulutuksien erot ja niiden välisen ajanjakson?

Ensimmäinen ja toinen isoskoulutusjakso olivat aivan erilaisia toisiinsa verrattuna niin sisällöltään kuin toteutukseltaankin. Tutkimus osoittaa, että päällimmäinen kokemus isoskoulutusjaksojen välisestä erosta nuorilla oli se, että molemmissa koulutuksissa oli omat hyvät puolensa. Ensimmäisestä isoskoulutusvuodesta kaivattiin leirejä, joita toisena isoskoulutusvuonna ei koronaviruksen vuoksi ollut yhtäkään. Nuorten mielestä toisen isoskoulutusjakson viikoittainen näkeminen helpotti yhteydenpitoa ja ryhmäytti nuoria entisestään. Vastauksista välittyi se, että ainakin osa nuorista piti enemmän ensimmäisen vuoden koulutustavasta. Isoskoulutusjaksojen välissä ollut ajanjakso oli vain kahden (18,18%) nuoren mielestä liian pitkä. Tämän perusteella voidaan sanoa, että suurin osa nuorista sitoutuu isostoimintaan, vaikka välissä olisikin yli puolen vuoden mittainen tauko isoskoulutuksesta. Tämä ajanjakso ei kuitenkaan tarkoita sitä, että muuhun toimintaan ei voisi osallistua isoskoulutusten ollessa tauolla.

8.5 Millainen seurakuntayhteys nuorelle on muovautunut isoskoulutuksen aikana?

Tutkimustulokset osoittavat, että nuorten seurakuntayhteys muuttuu isoskoulutuksen myötä pääosin vahvemmaksi tai pysyy samanlaisena. On hyvä huomioida, että toisessa kyselyssä kuusi (37,5%) nuorta kuudestatoista koki seurakuntayhteytensä heikentyneen erinäisistä syistä ja ennen seuraavaa kyselyä kolme näistä nuorista oli lopettanut toimintansa. Viimeisessä kyselyssä kukaan ei kokenut seurakuntayhteyden huonontuneen. Tämä tarkoittaa sitä, että osan seurakuntayhteys oli parantunut myös toisen ja kolmannen kyselyn välillä. Tulosten perusteella myös huomataan, että osa nuorista menettää otettaan seurakunnasta esimerkiksi uudelle paikkakunnalle muuton vuoksi tai muuten vaan motivaation puutteesta. Tähän tulisi erityisesti kiinnittää huomiota, sillä katkenneen seurakuntayhteyden palauttaminen on aina vaikeampaa, kuin jo olemassa olevan vahvistaminen (Isoja ihmeitä 2016, 32).

9 JOHTOPÄÄTÖKSET

Opinnäytetyöhöni valikoitunut tutkimusongelma oli isostoimintaan sitoutuminen Kuusamon seurakunnassa. Johtopäätöksenä tästä tutkimuksesta voidaan todeta, että nuoret kokiivat olevansa sitoutuneita isostoimintaan. Minun määritelmäni mukaan sitoutuminen tarkoitti luotettavaa, vapaaehtoista ja aktiivista toimintaa. Nuoret eivät kuitenkaan osallistuneet aina tapaamisiin, vaikka ovat niin luvanneet, joten minun määritelmäni mukaan isosten sitoutumisessa on aukkoja. Työntekijöiden on vaikea toteuttaa työtään, jos esimerkiksi leiripäivänä he joutuvat miettimään sitä, moniko isosista peruu tulonsa ennen h-hetkeä. Yllättävät peruuntumiset ovat inhimillisiä, mutta usein oma peruminen vaikuttaa moneen eri tekijään. Jokaisen olisi hyvä miettiä sitä, onko perumiselle oikeasti kunnolliset perusteet. ”Mua ei nyt huvita” ei ole riittävä peruste sitoutuneen nuoren perumiseen, etenkin jos kyseessä on jotain muuta kuin vapaamuotoista istuskelua ilman suurempia vastuista.

Tutkimuksessa selvisi, että nuorten valinnat saapua mukaan seurakunnan järjestämään toimintaan pohjautuvat täysin priorisointikysymyksiin. Nuoret eivät todennäköisesti saavu paikalle, jos heillä on jotain parempaa tekemistä, vaikka he olisivatkin aikaisemmin ilmaisseet mielenkiintonsa kyseiseen toimintaan. Tulee miettiä sitä, miten nuoret saataisiin priorisoidaan seurakunnan toimintaan. Mitkä asiat saavat seurakunnan nuorten suosioon? Totuus on se, että isostoiminnassa on mukana niin monia eri henkilöitä, että on mahdotonta saada sovitettua kaikkia aikatauluja niin, että jokainen pääsisi paikalle. Seurakunnan työntekijöiden päätehtävä ei kuitenkaan ole kerätä kaikkia nuoria paikalle väkisin ja yrittää saada heitä motivoitumaan ja sitoutumaan johonkin, jota he eivät ole itse valinneet. Niin kuin aiemmin kävi ilmi, ketään ei voi pakottaa sitoutumaan.

Seurakuntien ei kuitenkaan pidä alkaa keskittymään liikaa siihen, miten mahdollisimman monia nuoria saataisiin osallistumaan seurakunnan toimintaan. On tärkeää keskittyä heihin,

jotka jo ovat mukana tai heidätkin voidaan menettää. Ketään ei voi pakottaa saapumaan paikalle, joten mitä nuorisotyöntekijöillä jää tehtäväksi? Tärkein tehtävä on, että paikalla olevat huomioidaan ja heille tarjotaan yhtä arvokasta toimintaa osallistujamäärästä huolimatta. Lisäksi rippileireillä välittyvä kokemus ja muistot sekä nuorten keskeiset puheet seurakunnan tapahtumien ulkopuolella ovat kaikista tärkeimpiä tapoja viestittää isostoiminnan merkitystä ja sen hyviä puolia. Etenkin, kun tutkimustuloksista käy ilmi, että rippileiri vaikuttaa suuresti siihen, hakeutuuko nuori isoskoulutukseen.

10 POHDINTA

Muistan sen hetken, kun istuin Kuusamon seurakunnan järjestämässä messussa syyskuussa vuonna 2018 ja samalle penkille istui seurakunnan nuorisotyöstä vastaava pappi. Olimme jo aikaisemmin hieman viestitelleet mahdollisista opinnäytetyöideoista, mutta rehellisesti sanottuna en olisi uskonut, että tämä lopullinen ideointivaihe olisi tapahtunut kirkon penkissä juuri ennen messun alkua. Sain monia opinnäytetyöideoita mietittäväksi, minkä jälkeen palasin asiaan sähköpostilla. Tätä ennen en juurikaan tiennyt millaista opinnäytetyötä haluaisin tehdä. Tiesin vain, että haluan tehdä jotain merkityksellistä ja ajankohtaista. Yksi sana jäi vaivaamaan minua ja siitä muotoutuikin opinnäytetyötäni kantava voima. Tämä sana oli sitoutuminen. Sitoutuminen kattaa niin monia tämän hetken yhteiskunnallisia ongelmia, joten koin aiheen merkitykselliseksi. Enää ei tarvinnut miettiä, paketti oli lähes valmis – tai niin luulin. Tuolloin en vielä kuitenkaan tiedostanut minkälaiseen prosessiin olin ryhtymässä.

Opinnäytetyölläni oli yksi tutkimusongelma, joka koostui neljästä tutkimuskysymyksestä. Tutkimusongelmana oli isostoimintaan sitoutuminen Kuusamon seurakunnassa. Tutkimuskysymykset olivat seuraavanlaiset: mikä nuoria motivoi isostoimintaan, mikä vaikuttaa nuoren sitoutumiseen, miten nuori kokee isoskoulutusjaksojen erot ja niiden välisen ajanjakson sekä millainen seurakuntayhteys nuorelle on muovautunut isoskoulutuksen aikana?

Päätuloksina tutkimuksessani tuli esiin se, että tutkittavat nuoret kokivat olevansa sitoutuneita isostoimintaan, vaikka jokaisen oma kokemus aktiivisuudestaan olikin erilainen. Tämä todennäköisesti kertoo siitä, että nykyajassa sitoutuminen ei enää merkitse samoja asioita kuin aikaisemmin. Nuorille on normaalia, että sitoutuminen esimerkiksi parisuhteisiin ja töihin ei ole enää välttämättä samanlaista kuin 50 vuotta sitten – ero ei ole mikään häpeä yhteiskunnassa. Nuoria kehoitetaan koko ajan tavoittelemaan omia unelmiaan ja nykyajan hektisessä yhteiskunnassa pitkäkestoinen sitoutuminen ei välttämättä ole mahdollista nopeasti kyllästyville ih-

misille. On ymmärrettävää, että jokainen nuorista pystyy antamaan omaan elämäntilanteeseen sopivan panostuksen isostoiminnalle. Tärkeää on, että nuori on mukana, sillä seurakuntayhteys kehittyy jokaisella nuorella isoskoulutuksen myötä. Tutkimuksen mukaan isoset motivoituvat aluksi sosiaalisista ja ulkoisista motivaatiotekijöistä, mutta motivaation laatu kuitenkin kehittyy mukanaolon myötä myös sisäiseksi. Sisäisen motivaation myötä nuoret myös sitoutuvat vahvemmin tunneperäisesti – omasta halustaan.

Tässä vaiheessa mietityttää se, mitä tämän tutkimuksen jälkeen tapahtuu. Mitä seurakunnan nuorisotyölle jää tehtäväksi, jos nuorten osallistuminen, motivaatio ja sitoutuminen ovat täysin priorisointikysymyksiä? Nuorisotyöntekijät toteuttavat joka vuosi kyselyitä siitä, mitä nuoret haluaisivat tehdä ja milloin. Seuraavaksi nuorten toiveet toteutetaan, mutta nuoret eivät siltikään välttämättä saavu paikalle. Mikä on se asia, mihin nuoret oikein priorisoivat? Onko tapahtuvalla aktiviteetilla ja tapahtuman avoimuudella jotain vaikutusta osallistumiseen? Eri-tyisesti tällaisessa tilanteessa mietityttää se, mitä koronaviruksen aiheuttaman poikkeustilan jälkeen tapahtuu. Kaikki nuorisotyön toiminta tapahtuu tällä hetkellä vain sähköisesti ja esimerkiksi nuorteniltoja voidaan toteuttaa Instagram-liven avulla. Entä jos nuoria ei enää motivoi lähteä nuortentiloille koronatilanteen hellitettyä, kun viihdykkeitä saadaan omalle kotisohvalle?

Tutkimus onnistui suurin piirtein suunnitelmien mukaan. Jäin kuitenkin miettimään nuorten vastausten samankaltaisuutta. Olisivatko tutkimustulokset olleet erilaisia, jos nuorilta olisi kysytty enemmän kärjistettyjä kysymyksiä? Kertoivatko nuoret vastauksissaan sen, minkä oletivat olevan oikeita vastauksia vai kertoivatko he oikeasti oman mielipiteensä? Lisäksi minua harmittaa se, että neljää lopettanutta isosta ei enää haastateltu. Näiden haastatteluiden kautta olisi saanut myös näkökulmia lopettamiseen ja sen syihin. Toinen kehityskohde on ehdottomasti se, että kolmannen verkkokyselyn kohdalla nuorten panostaminen vastailuun väheni huomattavasti. Koen, että vastausten kannalta olisi ollut tärkeää, että viimeinen kysely olisi pitänyt toteuttaa toisella tavalla.

Jatkotutkimuksien kannalta olisi mielenkiintoista nähdä erityisesti seurakuntakohtaiset erot vastaavanlaisissa tutkimuksissa. Täten nähtäisiin, miten seurakunnan koko ja isostoiminnan toteutustapa vaikuttavat motivaatioon ja sitoutumiseen nuorten keskuudessa. Vain yhteen seurakuntaan keskittyvällä tutkimuksella on mahdotonta nostaa esille tällaisia näkökulmia. Olisi myös kiinnostavaa saada tutkimustuloksia hieman vanhemmasta isosten ryhmästä ja siitä, mikä heidät on saanut pysymään mukana useampia vuosia.

Tie tuolta kirkon penkistä valmiiseen opinnäytetyöhön on ollut todella pitkä. Varsinainen kirjoitusosuus on kestänyt nyt tasan vuoden – välillä enemmän ja vähemmän aktiivisesti. Voin sanoa, että tämän opinnäytetyön äärellä olen kokenut kaikki mahdolliset tunteet – niin onnistumisen kuin pettymisenkin suhteen. Näiden kahden vuoden aikana on kerennyt tapahtua todella paljon ja niin suunnitelmat kuin tutkimuskysymyksetkin ovat muovautuneet matkan varrella yhä paremmaksi ja eheämmäksi kokonaisuudeksi. Tietenkin on olemassa paljon asioita, jotka tekisin toisin. Ryhdyin esimerkiksi toteuttamaan ensimmäistä kyselyä niinkään tietämättä opinnäytetyön tutkimusprosessista. Tämä oli virhe, sillä minun olisi pitänyt tutustua tutkimisen teoriaan paljon aikaisemmin. Suurta haastetta toivat myös motivaatio ja sitoutuminen käsitteinä. Tarttuessani tähän yhteiskunnan ongelmaan en todellakaan osannut aavistaa, että nämä kaksi tunnettua käsitettä voisivat olla näinkin haasteellisia opinnäytetyöni kannalta. Käsitteiden määritteleminen on hyvin vaikeaa, jos yleistä määritelmää ei löydy. Arkailen edelleen tarttua näin isoihin asioihin.

Onneksi on asioita, joista olen myös ylpeä. Opinnäytetyöni alkuvaiheessa minulle korostettiin aikatauluttamisen tärkeyttä etenkin näin pitkän prosessin aikana. Nyt varmaan voi todeta, että minä onnistuin. Tein selkeät ja konkreettiset päämäärät itselleni ja varasin opinnäytetyöseminaarit todella ajoissa. Tämä helpotti työskentelyäni myös muun koulun ohella ja loi minulle konkreettisia tavoitteita. Lisäksi koen, että onnistuin työskentelemään itsenäisesti ja hyödyntämään internet-lähteitä ja muuta vanhempaa kirjallisuutta koronaviruksen tuoman etäopetuksen ja kirjastojen sulkeutumisen takia. Mielestäni opinnäytetyöni oli hyvin itsenäistä toimintaa, mutta onneksi osasin myös pyytää apua. Olen kiitollisuuden velkaa kaikille läheiselleni,

jotka ovat kuunnelleet, tukeneet ja rauhoitelleet minua tämän kirjoitusprosessin aikana. Tämä koko matka on ollut suurta oppimista niin tulevasta työstäni, isosista, pitkäkestoisesta projektista, kirjallisuudesta, tutkimuksen tekemisestä ja etenkin minusta itsestäni. Olen edelleen otettu siitä, kuinka nämä nuoret jaksoivat panostaa ja vastata heille esitettyihin kysymyksiin. Kirjoitusprosessin aikana myös muistin, etten minä voi ratkaista tätä sitoutumiseen liittyvää ongelmaa. Ketään meistä ei saa sitoutumaan pakolla – sen täytyy lähteä meistä itsestämme. Muistetaan priorisoida meille itsellemme tärkeisiin asioihin.

LÄHTEET

Braun, V. & Clarke, V. 2006. Using thematic analysis in psychology. *Qualitative Research in Psychology* 3 (2), 76-101. Saatavissa:

<https://www.tandfonline.com/doi/abs/10.1191/1478088706qp063oa>. Viitattu 18.3.2020.

Harjumaa, L. 2020. Kuusamon seurakunnan nuorisotyöntekijän henkilökohtainen tiedonanto, sähköposti. 6.2.2020.

Heinonen, J. 2019. Mitä motivaatio oikeastaan on, ja mistä se kumpuaa? Saatavissa:

<https://www.trainer4you.fi/blogi/mita-motivaatio-oikeastaan-on-ja-mista-se-kumpuaa/>. Viitattu 13.11.2019.

Isoja ihmeitä. 2016. Isostoiminnan linjaus. Kuopio: Grano.

Jääskeläinen, H. 1980. Vastuuseen kasvaminen nuorisotyössä. Teoksesta K. Virtanen (toim.) *Se on edessäpäin. Kristillisen nuorisotyön historian ja nykyisyyden oppikirja Nuoren Keskus ry:n täyttäessä 75 vuotta*. Lappeenranta: Nuorten Keskus ry, 97-123.

Kairavuo, J. & Kanala, K. 2013. Raamis testaa. Helsinki: Lasten Keskus Oy & Kirjapaja Oy.

Kananen, J. 2008. Kvali. Kvalitatiivisen tutkimuksen teoria ja käytänteet. Jyväskylä: Jyväskylän ammattikorkeakoulu.

Kananen, J. 2013. Case-tutkimus opinnäytetyönä. Jyväskylä: Jyväskylän ammattikorkeakoulu.

Kananen, J. 2018. Laadullinen tutkimus pro graduna ja opinnäytetyönä. Jyväskylä: Jyväskylän ammattikorkeakoulu.

Kauppinen, T. 2002, Arvojohtaminen. Tie taiturimaiseen tavoitteiden jalkautumiseen, inhimillisen energian johtamiseen ja organisoituun rakastumiseen. Helsinki: Kustannusyritys Otava.

Keskinen, S. 2007. Alaistaito: Luottamus, sitoutuminen ja sopimus. Vammala: Vammalan Kirjapaino Oy.

Kirkkohallitus. 1974. Rippikoulusuunnitelma. Helsinki.

Kirkkohallitus. 2001. Elämä- usko- rukous - rippikoulusuunnitelma. Kirkon kasvatustieteiden keskus.

Kuusamon seurakunta. 2019a. Info asiointi. Olemme sinua varten. Saatavissa: <https://www.kuusamonseurakunta.fi/info-ja-asiointi>. Viitattu 28.9.2019.

Kuusamon seurakunta 2019b. Tule mukaan. Nuorille. Saatavissa: <https://www.kuusamonseurakunta.fi/nuoriso-ja-rippikoulutyo>. Viitattu 28.9.2019.

Kuusamon seurakunta. 2019c. Tule mukaan. Minustako isonen? Saatavissa: <https://www.kuusamonseurakunta.fi/etusivu/tule-mukaan/nuorille/rippikoulu/isoskoulutus>. Viitattu 28.9.2019.

Kuusamon seurakunta. 2020. Tule mukaan. Varhaisnuoret. Tytöt ja pojat mukana seurakunnan toiminnassa. Saatavissa: <https://www.kuusamonseurakunta.fi/etusivu/tule-mukaan/nuorille/varhaisnuoret>. Viitattu 16.4.2020.

Laine, K. 2005. Minä, me ja muut sosiaalisissa verkostoissa. Keuruu: Otavan Kirjapaino Oy.

Laine, V. & Vilkkö-Riihelä, A. 2008. Mielen maailma. Psykologian perustiedot. 1.-5- painos. Helsinki: Werner Söderström Osakeyhtiö.

Laine, V. & Vilkkö-Riihelä, A. 2013. Mielen maailma. Tunteet, motiivit ja taitava ajattelu. 5.-6. painos. Helsinki: Sanoma Pro Oy.

Leiviskä, E. 2011. Työ täynnä elämää, työn merkityksellisyyden seitsemän lähdeä. Tallinna: AS Pakett.

Lehtinen, E., Kuusinen, J. & Vauras, M. 2007. Kasvatuspsykologia. 2. uudistettu painos. Helsinki: WSOY Oppimateriaalit Oy.

Mannerheimin lastensuojeluliitto. 2017. Lapsen kasvu ja kehitys. 15-18-vuotiaan kaverisuhteet. Saatavissa: <https://www.mll.fi/vanhemmille/lapsen-kasvu-ja-kehitys/15-18-v/15-18-vuotiaan-kaverisuhteet/>. Viitattu 9.4.2020.

Meyer, J., Becker, T. & Vanderberghe, C. 2004. Employee Commitment and Motivation: A Conceptual Analysis and Integrative Model. Journal of Applied Psychology Vol. 89, No. 6, 991-1007.

Määttä, K. 2019. Kuusamon seurakunnan nuorisotyöntekijän henkilökohtainen tiedonanto, keskustelu. 19.12.2019.

Niemistö, R. 2012. Ryhmän luovuus ja kehitysehdot. Vantaa: Hansaprint Oy.

Niemelä, K. 2002. Hyvä rippikoulu: Rippikoulun laatu ja vaikuttavuus. Tampere: Kirkon tutkimuskeskus.

Nuorten mielenterveystalo.fi 2020. Tietoa mielenterveydestä. Mielenterveyden vahvistaminen. Ihmissuhteeni. Saatavissa: https://www.mielenterveystalo.fi/nuoret/tietoa_mielenterveydesta/mielenterveyden_vahvistaminen/Pages/ihmissuhteeni.aspx. Viitattu 9.4.2020.

Poisuo, P. & Rissanen, A. 1998. Rippikoulun suunnittelu. Teoksesta A. Rissanen (toim.) Kartalla. Rippikoulutyön käsikirja. Helsinki: Kirkonkasvatusasiain keskus, 193-254.

Porkka, J. 2004. On kunnia olla isonen: Suomen evankelis-luterilaisen kirkon isostoiminta 2000-luvun alussa. Helsinki: Kirkkohallitus/ Kasvatus ja nuorisotyö.

Porkka, J. 2005. Isostoiminnan rikkaus – leirityön tarpeista nuorisokulttuuriksi. Teoksesta Paananen, T. & Tuominen, H. (toim.) Nuorisotyön käsikirja. Helsinki: Kirjapaja.

Porkka, J. 2009. Rippikoulusta seurakunnan vapaaehtoistyöhön – isoseksi haluamisen motiivit ja odotukset. Teoksesta T. Innanen & K. Niemelä (toim.) Rippikoulun todellisuus. Porvoo: WS Bookwell Oy, 311-328.

Porkka, J. 2019. The Young Confirmed Volunteers of the Evangelical Lutheran Church of Finland. Motivation, religiosity and community. Tampere: PunaMusta Oy.

Rasila, M & Pitkonen, M. 2010. Motivaatio, työn ilo ja into. Helsinki: Heuristica Oy.

Sivonen, P. 2019. Henkilökohtainen tiedonanto, keskustelu. 3.6.2019.

Seppänen, L. 2018. Motivaatio: Perseelle potkimisen käsikirja. EU: Fitra.

Suomen ev.lut. kirkko 2019. Osallistu. Antia arkeen. Isostoiminta on hauskaa vastuunkantaa. Saatavissa: <https://evl.fi/osallistu/antia-arkeen/isostoiminta>. Viitattu 1.11.2019.

Suuri Ihme. 2017. Rippikoulusuunnitelma. Kuopio: Grano Oy.

Terveiden ja hyvinvoinnin laitos. 2020. Infektiotaudit ja rokotukset. Ajankohtaista koronaviruksesta. Ohjeita kansalaisille koronaviruksesta. Saatavissa: <https://thl.fi/fi/web/infektiotaudit-ja-rokotukset/ajankohtaista/ajankohtaista-koronaviruksesta-covid-19/ohjeita-kansalaisille-koronaviruksesta>. Viitattu 18.4.2020.

Tuckman B. W. & Jensen M. A. 1977. Stages of Small-Group Development Revisited. Group and Organization Studies, 419-427. Saatavissa: <https://www.deepdyve.com/lp/sage/stages-of-small-group-development-revisited-zI73o0UQnq?>. Viitattu 26.1.2020.

Tutkimuseettinen tiedekunta (TENK). 2012. Hyvä tieteellinen käytäntö ja sen loukkausepäilyjen käsitteleminen Suomessa. Helsinki: TENK.

Tuomi, J. & Sarajärvi, A. 2018. Laadullinen tutkimus ja sisällönanalyysi. Toinen painos. EU: Kustannusosakeyhtiö Tammi.

World Health Organization. 2020. Coronavirus. Saatavissa: https://www.who.int/health-topics/coronavirus#tab=tab_1. Viitattu 18.4.2020.

ISOSTOIMINTAAN SITOUTUMINEN no. 1

Heippa!

Tämä on opinnäytetyöhöni liittyvä ensimmäinen kysely, joka toteutetaan Kuusamon seurakunnan ensimmäisen vuoden isosille tapaustutkimuksena. Tutkimuksen tarkoituksena on selvittää nuorten sitoutumista ja motivaatiota isostoimintaan sekä kokemusta seurakuntayhteystestä.

Opinnäytetyöni tulee jatkumaan vielä kahdella kyselyllä, jotka tullaan toteuttamaan seuraavan vuoden sisällä samalle kohderyhmälle. Jatkoa varten tarvitsen yhteistietoja, mutta aiheisto käsitellään muuten täysin anonyymisti.

Kiitos jo etukäteen!
-Kreetta

*= pakollinen

1. Perustietoja

Etunimi*

Sukunimi*

Matkapuhelin*

Sähköposti

2. Kun sain kuulla isoskoulutuksesta..*

- ☐ Halusin lähteä katsomaan, mitä se käytännössä on.
- ☐ Tiesin, että haluan käydä koulutuksen loppuun asti.
- ☐ Muu, mitä? _____

3. Mikä sai sinut innostumaan isoskoulutuksesta?*

Vastaa vähintään kahdella lauseella.

4. Mikä on motivoinut sinua pysymään mukana isostoiminnassa ja koulutuksessa?*

Valitse niin monta kuin haluat.

- ☐ Kaverit
- ☐ Mielenkiintoinen toiminta
- ☐ Raha
- ☐ Ohjaajat
- ☐ Seurakunta
- ☐ Leirit
- ☐ Ilmainen toiminta ja koulutus
- ☐ Halu oppia uutta
- ☐ Muu, mikä? _____

5. Mikä isostoiminnassa ja koulutuksessa on ollut hyvää?*

Mainitse vähintään kolme asiaa.

6. Onko isostoiminnassa ja koulutuksessa jotain kehitettävää?*

7. Oletko saanut isoskoulutuksesta jotain itsellesi? Mitä?*

8. Arvioi aktiivisuuttasi koulutukseen ja seurakunnan toimintaan ensimmäisen isoskoulutusvuoden aikana

0

10

Ei niin aktiivinen ----- Aktiivinen

9. Perustele vastauksesi.*

10. Millaiseksi koet oman seurakuntayhteytesi?*

Seurakuntayhteydellä tarkoitetaan esimerkiksi seurakuntaan kuuluvien ihmisten kokemusta yhteenkuuluvuudesta.

Valitse niin monta kuin haluat.

- ☐ Koen yhteenkuuluvuutta isostoiminnan kautta.
- ☐ Kuulun isostoimintaan.
- ☐ Koen yhteenkuuluvuutta seurakuntaan.
- ☐ Toivoisin isostoiminnan olevan enemmän osana seurakunnan arkea.

11. Koetko, että olet tervetullut muuhunkin seurakunnan toimintaan isoskoulutuksen lisäksi?*

- ☐ Kyllä
- ☐ En

12. Aiotko jatkaa isoskoulutusta?

- ☐ Kyllä
- ☐ En
- ☐ En tiedä

13. Perustele vastauksesi*

14. Jos toimintasi Kuusamon seurakunnassa loppuu tutkimuksen aikana, saanko jatkaa haastattelua liittyen siihen, miksi lopetit?*

- Kyllä, voin osallistua tutkimukseen.
- Ei, en halua olla mukana tutkimuksessa.

ISOSTOIMINTAAN SITOUTUMINEN no. 2

Heippa!

Tämä on opinnäytetyöhöni kuuluva toinen kysely. Tässä kyselyssä tarkoitus on miettiä sitä, miten asiat ovat muuttuneet edellisestä kyselystä ja niin sanotusti tsekataan tämän hetkistä tilannetta. On huippu, että just sä oot mukana!

Tsemppii vastailuun 😊

-Kreetta

*= pakollinen

1. Perustietoja

Etunimi*

Sukunimi*

Matkapuhelin*

Sähköposti

2. Jatkatko mukana isoskoulutuksessa?*

- ☐ Kyllä
- ☐ En

3. Valitse syitä siihen, mitkä ovat saaneet sinut pysymään mukana isoskoulutuksessa*

Voit valita niin monta kuin haluat.

- ☐ Kaverit
- ☐ Isostoiminnassa maksettava palkkio
- ☐ Mahdollinen kesätyö
- ☐ Mahdollisuus kasvaa ja kehittyä ihmisenä
- ☐ Ohjaajat
- ☐ Mahdollisuus osallistua seurakunnan toimintaan
- ☐ Työntekijät
- ☐ Ilmaiset leirit ja muu toiminta
- ☐ Monipuolinen toiminta
- ☐ Yhteisö
- ☐ Ensimmäinen vuosi, mikä siinä? _____
- ☐ Muu, mikä? _____

4. Saat kutsun isosille suunnattuun tapahtumaan. Mitkä asiat vaikuttavat päätökseesi lähteä mukaan?*

Laita nämä vaihtoehdot tärkeysjärjestykseen. 5 on tärkein ja 1 vähiten merkitsevä.

Paikka ja aika

Muut menot

Ketä tulee paikalle (isoskaverit)

Työntekijät

Onko ruokaa?

5. Millainen on sinun mielestäsi kristitty nuori?*

Kuvaile omin sanoin kristityn nuoren käyttäytymistä, tapoja, ajatuksia tai muuta vastaavaa. Vastaa vähintään kahdella lauseella.

6. Isonen toimii esimerkkinä erilaisissa tilanteissa muille nuorille esimerkiksi rippileirillä. Mitä esimerkkinä oleminen tarkoittaa sinulle? Mitä ajatuksia esimerkkinä toimiminen herättää sinussa?*

Vastaa vähintään kahdella lauseella.

7. Millainen on sinun mielestäsi täydellinen isonen?*

8. Kuvaile seurakuntayhteyttäsi tällä hetkellä*

Miten seurakunta on osana sinun elämääsi? Voit verrata kokemustasi esimerkiksi edellisvuoteen. Koetko yhteytesi seurakuntaan vahvistuneen vai heikentyneen?

9. Miten tärkeänä pidät näitä

1= Ei ollenkaan tärkeä

2= Vähäinen

3= Semi tärkeä

4= Tärkeä

5= Erittäin tärkeä

Seurakunnan tarjoama ohjelma*

Seurakunnan nuorisotyön tarjoama ohjelma*

Seurakunnan tarjoama nuorisotila*

Yhteyttä seurakunnan muihin vapaaehtoisiiin*

Yhteyttä seurakunnan isosiin*

Yhteyttä omaan isoskoulutusporukkaan*

10. Mitä odotat isoskoulutuksen toiselta vuodelta?*

- ☐ Uusia kokemuksia
- ☐ Oppia kristinuskosta
- ☐ Uusia kavereita
- ☐ Uusia taitoja
- ☐ Seurakuntayhteyden vahvistumista
- ☐ Kasvua kristittynä
- ☐ Rennompaa tekemistä kuin ensimmäiseltä vuodelta
- ☐ Muuta, mitä? _____
- ☐ En juuri mitään

11. Ajatuksia viime kesästä ja isosena toimimisesta tällä hetkellä*

ISOSTOIMINTAAN SITOUTUMINEN no. 3

Moikka ja kiva kun oot taas täällä!

Luvassa on opinnäytetyöhöni liittyvä viimeinen kysely, mut sitä ennen pari juttua.

Mua ainaki vähä harmittaa, että ei päästy yhdessä leireileen maaliskuussa ja joudutaan toteuttamaan tää kysely taas netin välityksellä, mut ei anneta sen häiritä.

Lisäksi suuri kiitos just sulle, ku oot jaksanu vastaila mun esittämiin kysymyksiin. Kiitos siitä, että oot malttanu panostaa sun antamiin vastauksiin.

Ja sit, eiköhän jatketa. On viimeisen kyselyn aika.

Ps. toivottavasti oot pysynyt ja tuut pysymään terveenä!

- Kreetta

*= pakollinen

1. Perustietoja

Etunimi*

Sukunimi*

Matkapuhelin

Sähköposti

2. Toteutuiko edellisessä kyselyssä esittämäsi odotukset toisesta isoskoulutusvuodesta?*

- ☐ Kyllä
- ☐ Ei
- ☐ Osittain

3. Perustele vastauksesi*

- 4. Vertaa seurakuntayhteyttäsi omasta rippikoulustasi tähän hetkeen, onko se muuttunut?***

Vastaa vähintään kahdella lauseella.

- 5. Miten koet I ja II isoskoulutusvuoden välisen pitkän ajanjakson?***

Oliko ajanjakso liian pitkä? Vaikuttiko se sinun motivaatioosi? Vai oliko se kenties kivaa? Kerro kaikki, mikä mieleen juolahtaa!

- 6. Toisen isoskoulutusvuoden aikana olitte tiiviisti yhdessä kaksi kertaa viikossa suhteellisen lyhyen ajanjakson ajan. Miten koit sen? Oliko se hyvä vai huono juttu?***

Vastaa vähintään kahdella lauseella.

- 7. Kuvaile aktiivisuuttasi seurakunnan toimintaan nyt. (Ennen koronavirusta)?***

0

10

Ei niin aktiivinen ----- Aktiivinen

- 8. Perustele vastauksesi lyhyesti***

9. Käylän tilanne on tällä hetkellä avoin, mutta onko leiripaikalla merkitystä sinun motivaatioosi?

- ☐ Kyllä
- ☐ Ei

10. Perustele vastauksesi*

Vastaa vähintään kahdella lauseella.

11. Koetko, että olet sitoutunut isostoimintaan?*

- ☐ Kyllä
- ☐ Ei

12. Perustele vastauksesi *

Vastaa vähintään kahdella lauseella.

13. Miten markkinoisit isoskoulutusta kesän rippikoululaiselle?

Vastaa niin monella lauseella, kuin koet tarpeelliseksi.

14. Sana on vapaa. Saat pohtia isoskoulutusmatkan merkitystä sinulle. Voit myös antaa avoimen palautteen isoskoulutuksesta.*
